

Na
Pismo

Nr 2 (41)

ISSN 1509-2771

temat
Politechniki Koszalińskiej

czerwiec 2005

Doktorat
honoris causa
dla profesora
Henryka Hawrylaka

Rektor elekt na kadencję 2005–2008 prof. nadzw. dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński

Absolwent Politechniki Warszawskiej, stopień doktora nauk technicznych w zakresie mechaniki technicznej i doktora habilitowanego w zakresie budowy i eksploatacji maszyn uzyskał w Instytucie Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk. W latach 90. przebywał na długoterminowych pobytach badawczych w Niemczech, m.in. w ramach stypendium Fundacji Aleksandra von Humboldta (1991–1993) i w ramach programu Fundacji Volkswagena w Hanowerze (1995–1996). Od listopada 1997 profesor nadzwyczajny w Katedrze Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Koszalińskiej – jest kierownikiem Zakładu Mechatroniki. Prowadzi wykłady, laboratoria i prace dyplomowe na specjalności „inżynierskie zastosowania komputerów” oraz specjalności „eksploatacja i marketing pojazdów samochodowych”. Wypromował w Politechnice Koszalińskiej trzech doktorów nauk technicznych i jest promotorem w siedmiu następnych otwartych przewodach doktorskich uczestników studiów doktoranckich prowadzonych na Wydziale Mechanicznym. Jest członkiem Rady Wydziału Mechanicznego i Senatu Uczelni. Pełnił funkcję prodziekana ds. nauki na Wydziale Mechanicznym w kadencji 1999–2002. Obecnie w kadencji 2002–2005 pełni funkcję prorektora ds. nauki i jest koordynatorem programów Unii Europejskiej. Jest członkiem kilku sekcji Komitetów PAN, m.in. Sekcji Mechatroniki Komitetu Mechaniki oraz towarzystw naukowych, m.in. Societas Humboldtiana Polonorum, Gesellschaft für angewandte Mathematik und Mechanik, European Mechanics Society, American Mathematical Society. Autor ponad 90 prac opublikowanych w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym.

Doktorat *honoris causa* dla prof. Henryka Hawrylaka

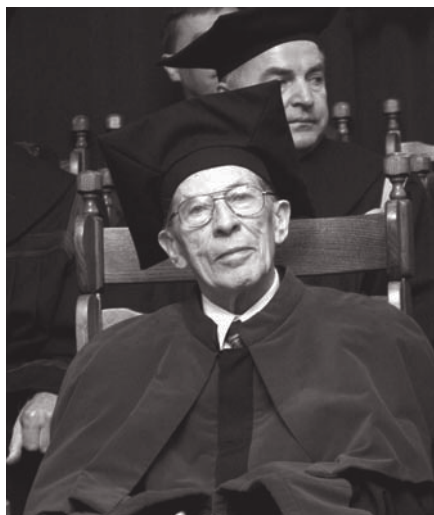
6 maja 2005 w audytorium przy ul. Kwiatkowskiego w Koszalinie odbyło się Uroczyste Posiedzenie Senatu, na którym profesor Henryk Hawrylak, wybitny uczony w dziedzinie budowy i eksploatacji maszyn z Politechniki Wrocławskiej, otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Koszalińskiej. Na uroczystość oprócz wielu znamienitych profesorów przybyli m.in. Wojewoda Zachodniopomorski Stanisław Wziątek, Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego prof. Zygmunt Meyer oraz poseł do parlamentu europejskiego prof. Bogusław Liberadzki.

“Tytuły i godności doktora honoris causa, nadawane ludziom wybitnym, są szczególne, tak jak szczególne są cechy i osiągnięcia osób je uzyskujących” – napisał Dziekan Wydziału Mechanicznego, prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak – w uzasadnieniu wniosku o nadanie prof. dr hab. inż. Henrykowi Hawrylakowi z Politechniki Wrocławskiej tej najwyższej godności akademickiej. W posumowaniu podkreślił, że “nadanie godności doktora honoris causa (doktora dla zaszczytu) prof. H. Hawrylakowi jest nie tylko szczególnym wyróżnieniem wybitnego Profesora i Człowieka, ale przede wszystkim wyróżnieniem Osoby o wielkiej pracowitości w swych dziełach, życzliwości innym i umiejętności jednoczenia ludzi dla osiągnięcia niezwykłych celów.

“Godność doktora h.c. jest najwyższą formą uznania, jaką uczelnia może nadać profesorowi. Nadanie tego tytułu oznacza, że dana Osoba może służyć za wzór uczonego, nauczyciela akademickiego i organizatora życia Uczelni. Jest to wyróżnienie, które przynosi zaszczyt wyróżnionemu oraz Uczelni, która go nadaje” (prof. W. Kollek – recenzent dorobku prof. H. Hawrylaka).

Politechnika Koszalińska we wczesnych latach swego istnienia, zwłaszcza Wydział Mechaniczny, dzięki współpracy z Politechniką Wrocławską i jej profesorami oraz Wydziałem, którym prof. H. Hawrylak kierował, zyskała szansę korzystnego rozwoju, którą wykorzystwała w stopniu takim, iż obecnie posiada pełne prawa akademickie i możliwe stało się wyróżnienie Profesora, który ma w tym wielki i trwały udział”.

Profesor Henryk Hawrylak urodził się 24 maja 1924 roku w Lublinie. W 1945 roku, po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego w Zamościu, przybył do Wrocławia i odtąd Jego życie związało się na stałe z Politechniką Wrocławską. Uczestniczył w pierwszych polskich wykładach na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym tej Uczelni, którą ukoń-

czył w 1950 roku. W 1961 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych, w 1965 r. doktora habilitowanego. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1969 r., a profesora zwyczajnego w 1975 r.

W powstałym w 1963 roku Instytucie Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn Politechniki Wrocławskiej utworzył Zakład Maszyn i Urządzeń Górniczo Odkrywkowego, którym kierował przez 25

lat. Wśród licznych funkcji, które pełnił blisko 30 lat na Uczelni, można wymienić: Prodziekana i Dziekana Wydziału, Dyrektora Instytutu, Przewodniczącego Prezydium Senatu oraz Pełnomocnika Rektora ds. Rozwoju Kadry Naukowej.

Działalność naukowa prof. Hawrylaka oraz kierowanego przez Niego Zespołu Badawczego koncentrowała się głównie na zagadnieniach analizy i matematycznego modelowania procesów urabiania przestrzennej struktury kopalin użytecznych i skał oraz procesów oddziaływania narzędzi roboczych na te twory geologiczne. Badania nad problematyką kinetyki procesów ciągłego urabiania i ładowania surowców mineralnych były podstawą stworzenia w tej dziedzinie szkoły naukowej. Współpraca Profesora z licznymi ośrodkami naukowymi, badawczo-rozwojowymi i przemysłowymi doprowadziła do stworzenia podstaw zunifikowanych zestawów krajowych maszyn górnictwa odkrywkowego, w tym serii koparek wielonaczyniowych oraz ładowarko-zwałowarek.

c.d. na str. 5

Spis treści

Doktorat honoris causa dla prof. Henryka Hawrylaka	3
Wybory na kadencję 2005–2008	6
Rektor elekt i prorektorzy	7
Zestawienie z wyborów na kadencję 2005–2008	8
Prorektorzy na kadencję 2005–2008	9
Dziekani na kadencję 2005–2008	10
Pamięci Kolegi dr. inż. Adama Romanowskiego inż. Jana Kukielki	11
Kadra	12
„Bieg po indeks 2005”	13
Laureaci konkursu „Bieg po indeks” – edycja 2005	14
Prezentacja sprzętu pomiarowego	16
Kolejny raz w Ustroniu Morskim	17
Na jubileuszu profesora	19
Seminarium Sekcji Eksploatacji KBM PAN	20
Krajowa Konferencja Elektroniki	21
Bilans pierwszego roku członkostwa Polski w UE	23
Konferencja – polityki i programy Unii Europejskiej	25
Menedżer XXI wieku	26
Eurodeputowany z wizytą	27
Ekonomia instytucjonalna	29
Minister z wizytą	31
Budowa trwa	32
Apple Macintosh na wyciągnięcie ręki	33
„Polska, Europa, Świat Jana Pawła II”	35
5-lecie Komitetu Lokalnego AIESEC w Koszalinie	38
Erazmus w Lizbonie... ..	40
Wycieczka po ciekawszych miejscach naszego powiatu	42
To był Tydzień... ..	44
Studenci dzieciom... ..	45
Majówka Wydziału Elektroniki i Informatyki	46
Srebro Anny Wartalskiej	47
Nowy prezes AZS	47
Tancerze	47
Gramy dalej w ekstraklasie	48
Złoto dla trenera	50

► 13

*Laureaci
konkursu „Bieg
po indeks 2005”*

*Ważne wizyty;
Politechnika
realizuje dalsze
plany rozbudowy*

► 27, 31, 32

► 35

*„Polska, Europa,
Świat Jana Pawła II”*

Gramy dalej w ekstraklasie ► 48

Na temat – Pismo Politechniki Koszalińskiej. ISSN 1509–2771, Nr 4/39 grudzień 2004.
Wydawca: Politechnika Koszalińska. Adres redakcji: 75-453 Koszalin, ul. Śniadeckich 2, budynek A, piętro VI, pok. 616, tel. (094) 3478616, fax. (094) 3460374, www.tu.koszalin.pl, e-mail: amarkiew@tu.koszalin.pl
Redakcja: Andrzej Markiewicz, Alina Leszczyńska, zdjęcia: Adam Paczkowski, współpraca: Roman Dębski, Piotr Zaczek, informacje z wydziałów: Henryk Charun (WM), Mirosław Maliński (WE), Mariusz Meller (WBiŚ), Monika Pieniak (WEiZ), Bronisław Słowiński (WM).
Redakcja zastrzega sobie prawo do wprowadzania zmian, skracania i adjustacji tekstów.
Łamanie, okładka: Andrzej Markiewicz. Druk: INTRO-DRUK, Koszalin.

Dorobek naukowy Profesora zawiera ponad 120 publikacji naukowych, w tym 8 książek, monografii i podręczników. Przeszło 90 pozycji niepublikowanych prac wykonanych dla przemysłu świadczy także o znaczącej tam pozycji Profesora i Jego Zespołu.

Prof. H. Hawrylak ma również niekwestionowany udział w kształceniu i rozwoju kadr naukowych. Wypromował 16 doktorów, a z grona Jego współpracowników 4 osoby uzyskały stopień doktora habilitowanego, a 5 osób tytuł naukowy profesora.

O wysokim autorytecie naukowym Profesora świadczy także Jego obecność w licznych radach, komitetach lub komisjach naukowych, różnych ośrodków badawczych, m.in.: w Komisjach Komitetu Nauki i Techniki, Komitetach Naukowych IV Wydziału Nauk Technicznych PAN, Komitecie Badań Naukowych. Profesor był też członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej ds. Kadr Naukowych przy Prezesie Rady Ministrów, a obecnie jest przewodniczącym Sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów.

O wysokich kompetencjach, autorytecie naukowym i szacunku, jakim darzą Go środowiska naukowe niech świadczy fakt, że liczne rady Wydziałów i Rady Naukowe, a także CK ds. Stopni i Tytułów powoływały Go ponad 70-krotnie na funkcje recenzenta, w tym 24 prac doktorskich, 15 rozpraw habilitacyjnych, 27 postępowań o poparcie wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora oraz 7-krotnie w postępowaniu o nadanie tytułu i godności Doktora Honoris Causa. Profesor Hawrylak był też opiniodawcą wniosku naszej Uczelni o zmianę nazwy na Politechnika Koszalińska.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną, organizacyjną i społeczną Prof. H. Hawrylak otrzymał liczne odznaczenia, wyróżnienia i tytuły, a w tym dwukrotnie Nagrodę Państwową, Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski i Medal Politechniki Wrocławskiej. Jest Honorowym Zasłużonym Pracownikiem wszystkich polskich kopalń węgla brunatnego. 15 listopada 2000 roku Senat Politechniki Wrocławskiej nadał Mu najwyższą godność akademicką Doktora Honoris Causa.

20 kwietnia 2005 roku – po uwzględnieniu znakomitych recenzji, zatwierdzonych przez senaty politechnik: Szczecińskiej, Śląskiej i Wrocławskiej – Senat Politechniki Koszalińskiej uznał prof. dr hab. inż. Henryka Hawrylaka za godnego przyznania tytułu doktora honoris causa Politechniki Koszalińskiej.

W czasie uroczystego wręczania prof. H. Hawrylakowi doktoratu honorowego Politechniki Koszalińskiej JM Rektor prof. dr hab. inż. Krzysztof Wawryn powiedział: „od tysięcy człowiek poszukuje, zmienia, modernizuje, tworzy, a suma jego działań prowadzi ludzkość drogą rozwoju. Nie wszyscy jednak, a właściwie, w porównaniu z liczbami określającymi zaludnienie, tylko nieliczni bezpośrednio i osobiście uczestniczą w wyznaczaniu kierunków tego rozwoju. **To ludzie nieprzeciętni, wykraczający swoimi dokonaniem poza współczesny im czas, poza schemat. To ludzie, których dzieło zapisuje się w kronikach ludzkiej kultury. Do takich ludzi należy prof. dr hab. inż. Henryk Hawrylak, doktor h.c. Politechniki Koszalińskiej**”.

dr hab. inż. Bronisław Słowiński

Wybory na kadencję 2005–2008

6 kwietnia był ważnym dniem w kalendarzu wyborczym – odbyło się zebranie Senatu Uczelni, na którym wybrano JM Rektora na kadencję 2005–2008. Na stanowisko rektora rywalizowało dwóch kandydatów z Wydziału Mechanicznego: prof. dr hab. inż. Leon Kukiełka i prof. nadzw. dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński.

Sala Senatu – wybory Rektora

*Niepewność?
– prof. Tomasz Krzyżyński*

*Oto wyniki wyborów!
– prof. Józef Borkowski, przewodniczący komisji skróćacyjnej*

*Ogłoszenie wyników; od prawej:
Rektor – prof. Krzysztof Wawryn,
prof. Józef Borkowski, prof. Tadeusz
Pałosz – przewodniczący UKW, mgr inż.
Ryszard Gałązka – sekretarz Komisji ⇨*

Wybory na kadencję 2005–2008 do wszystkich organów statutowych Uczelni odbyły się na podstawie regulaminu i harmonogramu wyborów, zatwierdzonego przez Senat Politechniki Koszalińskiej. Wyniki wyborów podajemy na następnej stronie.

Odbyły się też wybory elektorów do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, zakończone w marcu. W grupie profesorów i doktorów habilitowanych przysługują 2 mandaty, a grupie pozostałych nauczycieli akademickich następne 2 mandaty.

Wybory JM Rektora Uczelni zakończyły się 6 kwietnia, a wybory prorektorów zaproponowanych przez Rektora elekta trwały do 22 kwietnia.

Na poszczególnych wydziałach Uczelni przeprowadzone zostały wybory dziekanów, które trwały do 11 maja, oraz wybory prodziekanów – do 20 maja.

W tym też terminie komisje wydziałowe zakończyły wybory do Senatu Uczelni i Rad Wydziałów. Zgodnie z regulaminem wyborów, do Senatu wybierano łącznie 20 członków z grupy profesorów i doktorów habilitowanych, 10 – spośród pozostałych nauczycieli akademickich, 4 – z grupy pracowników nie będących nauczycielami akademickimi, oraz 6 – spośród studentów.

*Niepewność zniknęła
– gratulacje dla Rektora elekta ⇨*

Rektor elekt i prorektorzy

Jak już pisaliśmy w poprzednim numerze, decyzją Senatu Politechniki Koszalińskiej, na kadencję 2005–2008 wybrany został JM Rektor – prof. **Tomasz Krzyżyński**, który przejmie obowiązki we wrześniu.

Ponadto Senat zatwierdził: prof. dr. hab. inż. **Tomasz Heese** na stanowisko Prorektora ds. Nauki i Współpracy z Gospodarką, prof. nadzw. dr. hab. inż. **Zbigniewa Suszyńskiego** na stanowisko Prorektora ds. Kształcenia, oraz prof. nadzw. dr. hab. **Michała Jasiulewicza** na stanowisko Prorektora ds. Studentów, Organizacji i Rozwoju.

*Kandydaci po wyborach,
od lewej: prof. Leon Kukielka,
prof. Tomasz Krzyżyński,
z tyłu prodziekan Zbigniew Budniak ⇨*

Zestawienie z wyborów na kadencję 2005–2008 r.

elektorzy do RGSzW, władze wydziałów i przedstawiciele do Senatu Politechniki Koszalińskiej

Elektorzy do Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego

z grupy profesorów i doktorów habilitowanych

- prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski
- prof. nadzw. dr hab. Stanisław Piocha

z grupy pozostałych nauczycieli akademickich

- dr Monika Stanny-Burak
- dr inż. Mieczysław Pancelejo

Władze wydziałów

■ Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dziekan

- prof. dr hab. inż. Kazimierz Szymański

prodziekan ds. nauki

- dr hab. inż. Wiesława Głodkowska

prodziekan ds. nauczania

- dr inż. Robert Nowak

prodziekan ds. studiów zaocznych

- dr inż. Marek Nowakowski

■ Wydział Ekonomii i Zarządzania

dziekan

- prof. nadzw. dr hab. Czesław Partacz

prodziekan ds. nauki

- prof. nadzw. dr hab. Jerzy Rembeza

prodziekan ds. nauczania

- dr Monika Foremna-Pilarska

prodziekan ds. studiów zaocznych

- dr Jerzy Czerwiński

■ Wydział Elektroniki i Informatyki

dziekan

- prof. nadzw. dr hab. inż. Henryk Budzisz

prodziekan ds. badań naukowych

- dr Mirosław Maliński

prodziekan ds. kształcenia

- dr inż. Andrzej Biedrycki

prodziekan ds. studenckich

- dr inż. Wiesław Madej

■ Wydział Mechaniczny

dziekan

- prof. dr hab. inż. Leon Kukielka

prodziekan ds. nauki

- prof. nadzw. dr hab. inż. Czesław Łukianowicz

prodziekan ds. nauczania

- dr inż. Marek Fligiel

prodziekan ds. studiów zaocznych

- dr inż. Zbigniew Budniak

Przedstawiciele do Senatu Politechniki Koszalińskiej

■ WBiŚ

z grupy profesorów i doktorów habilitowanych:

- prof. dr hab. inż. Anna Maria Anielak
- prof. dr hab. inż. Szymon Pałkowski

- prof. dr hab. inż. Tadeusz Piecuch
 - prof. nadzw. dr hab. inż. Zbigniew Sienkiewicz
 - prof. nadzw. dr hab. inż. Leszek Styszko
- z grupy pozostałych nauczycieli akademickich:
- dr inż. Henryk Dondelewski
 - dr inż. Jacek Piekarski

■ WEiZ

z grupy profesorów i doktorów habilitowanych:

- prof. dr hab. Włodzimierz Deluga
- prof. dr hab. Bogusław Polak
- prof. dr hab. Andrzej Suszyński
- prof. dr hab. Tadeusz Waściński

z grupy pozostałych nauczycieli akademickich:

- dr Jacek Bożyszkowski
- dr Bożena Kromer
- dr Marcin Olkiewicz

■ WEiI

z grupy profesorów i doktorów habilitowanych:

- prof. dr hab. inż. Zbigniew Banaszak
- prof. dr hab. inż. Michał Białko
- prof. dr hab. inż. Krzysztof Wawryn

z grupy pozostałych nauczycieli akademickich:

- dr inż. Robert Suszyński

■ WM

z grupy profesorów i doktorów habilitowanych:

- prof. dr hab. inż. Józef Borkowski
- prof. nadzw. dr hab. inż. Przemysław Borkowski
- prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak
- prof. nadzw. dr hab. inż. Czesław Łukianowicz
- prof. dr hab. inż. Wojciech Piotrowski
- prof. nadzw. dr hab. inż. Jarosław Plichta
- prof. nadzw. dr hab. inż. Bronisław Słowiński
- prof. nadzw. dr hab. inż. Borys Storch

z grupy pozostałych nauczycieli akademickich:

- dr inż. Zbigniew Budniak
- dr inż. Marek Fligiel
- dr inż. Sławomir Nagnajewicz

■ Jednostki Międzywydziałowe

z grupy pozostałych nauczycieli akademickich:

- mgr Jan Winkler

■ Pracownicy n–t i administracyjni

- mgr inż. Ryszard Grzybowski
- mgr Małgorzata Kotnowska
- mgr inż. Teresa Nagórska
- mgr Małgorzata Pietrzelin

■ Studenci

- Michał Skowron, WBiŚ
- Cezary Winiarski, WBiŚ
- Szymon Odrowąż-Petrykowski, WEiZ
- Marcin Czernicki, WEiI
- Marek Wiskont, WM
- Karolina Gikowlaw, WM

Prorektorzy na kadencję 2005–2008

Prorektor ds. Nauki i Współpracy z Gospodarką

– **prof. dr hab. inż. Tomasz Heese**

Absolwent Wydziału Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Szczecinie, tam też uzyskał stopień naukowy doktora (1986) i doktora habilitowanego (1993). Tytuł naukowy profesora otrzymał w 2001 roku i jest obecnie najmłodszym profesorem na Uczelni. Swoje badania naukowe prowadzi przez 25 lat, współpracując z ośrodkami z Kanady, Niemiec, Danii, Finlandii. Jest kierownikiem Katedry Biologii Środowiskowej na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska, na którym pełnił stanowiska prodziekana: w latach 1992–1993 do spraw nauczania i wychowania, 1993–1994 do spraw nauki i współpracy z przemysłem, 1996–1999 do spraw nauki. Autor ponad 100 publikacji i doniesień, w tym również książkowych o charakterze monografii, jak i podręczników akademickich wydanych przez PWN i PWRiL. Opiekun specjalności „ochrona i kształtowanie środowiska”. Cieszy się uznaniem w środowisku naukowym w kraju i za granicą. Uzyskał wiele nagród i wyróżnień. Uczestniczy w pracach wielu towarzystw naukowych, komisji administracji państwowej i samorządowej. W poprzedniej kadencji pełnił funkcję prorektora ds. nauczania.

Prorektor ds. Kształcenia

– **dr hab. inż. Zbigniew Suszyński, prof. nadzw. PK**

Absolwent Politechniki Kijowskiej, stopień doktora nauk technicznych w zakresie elektroniki uzyskał na Wydziale Technologii Elektronowych Politechniki Kijowskiej, a doktora habilitowanego w zakresie elektroniki w Instytucie Technologii Elektronowych Polskiej Akademii Nauk w Warszawie. Od 1991 r. zatrudniony na Wydziale Elektroniki i Informatyki Politechniki Koszalińskiej na stanowisku adiunkta, a od 2003 r. na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W latach 1998–2002 pełnił kolejno funkcje prodziekana ds. kształcenia ustawicznego i prodziekana ds. studenckich. Prowadzi wykłady, ćwiczenia i prace dyplomowe na kierunku „informatyka”. Od 1998 r. jest członkiem Rady Wydziału, a od 2002 r. członkiem Senatu Uczelni i przewodniczącym Komisji ds. Organizacji i Rozwoju. Jest członkiem towarzystw naukowych, uzyskał wiele nagród i wyróżnień, m.in. nagrodę za wyróżniającą się publikację roku w IEEE Transactions on CPMT-PartA. Jest autorem i współautorem ponad 100 prac naukowych opublikowanych na konferencjach i w czasopismach o zasięgu międzynarodowym oraz autorem ekspertyz, patentów, a także kierownikiem kilku projektów badawczych.

Prorektor ds. Studenckich, Organizacji i Rozwoju

– **dr hab. Michał Jasiulewicz, prof. nadzw. PK**

Absolwent Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu (1970), doktor nauk geograficznych (1986) – UMK, doktor habilitowany w zakresie geografii ekonomicznej (2000) – Instytut Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN w Warszawie. Kierownik Katedry Polityki Społeczno-Gospodarczej i Ekonomiki Regionalnej na Wydziale Ekonomii i Zarządzania. Kierownik zespołowych projektów badawczych, obecnie kieruje projektem UE Jean Monnet – Moduł Europejski – Integracja Europejska. Wyróżniony m.in. „Złotym Krzyżem Zasługi”, „Nagrodą Ministra Oświaty i Wychowania”. Jest członkiem Komitetu Redakcyjnego „Studia Obszarów Wiejskich” Zespołu Badań Transformacji Obszarów Wiejskich IGiPZ PAN w Warszawie oraz przewodniczącym Kolegium Redakcyjnego „Koszalińskie Studia i Materiały”. Od wielu lat współpracuje z placówkami naukowymi za granicą – w Niemczech, Szwecji, Bułgarii, Holandii. Jest członkiem wielu towarzystw naukowych, a także członkiem Zespołu Problematycznego ds. Obszarów Wiejskich Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju PAN w Warszawie. Autor 115 publikacji naukowych, w tym 15 zagranicznych. Wybrany na następną kadencję, obecną funkcję prorektora pełni od 2002 r.

Dziekani na kadencję 2005–2008

Dziekan Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska

– prof. dr hab. Kazimierz Szymański

Absolwent Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii na kierunku Chemia Uniwersytetu Gdańskiego. Pracę doktorską obronił w 1977 roku na Uniwersytecie M. K. w Toruniu. W roku 1983 i 1986 uzyskał półroczne stypendium rządu francuskiego. Przebywał głównie na Uniwersytecie w Chambery. Odbił staż naukowy w Laboratorium Dróg i Mostów w Nantes oraz na Uniwersytecie Paryskim – Paris VII. W ramach współpracy naukowej przebywał na Uniwersytecie w Grenoble oraz na Politechnice Turyńskiej. Był koordynatorem projektów w europejskich programach TEMPUS i SOCRATES. Od tego czasu utrzymuje kontakt z ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą. Doktor habilitowany od 1988 r., tytuł naukowy profesora otrzymał w 1997 r. – zatrudniony w Uczelni na stanowisku profesora zwyczajnego. Obok długoletniej funkcji kierownika katedry, obecnie Katedry Gospodarki Odpadami, w latach 1987–1990 był prodziekanem ds. nauczania i wychowania, a w latach 1990–1992 prodziekanem ds. nauki Wydziału. Otrzymał wiele nagród i odznaczeń. Jest m.in. członkiem Komitetu Chemii Analitycznej PAN, członkiem Sekcji Inżynierii Sanitarnej Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN oraz członkiem 2 komisji PAN. Jest przewodniczącym Komisji Ochrony Środowiska NOT w Koszalinie i wiceprezesem NOT. Opublikował 30 oryginalnych prac naukowych, 8 monografii oraz 97 innych prac. Jest autorem lub współautorem 17 patentów.

Dziekan Wydziału Ekonomii i Zarządzania

– dr hab. Czesław Partacz, prof. nadzw. PK

Absolwent Wydziału Historyczno-Filozoficznego Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu. Pracę w Uczelni zaczął w 1979 r. od stanowiska asystenta. Obecnie jest kierownikiem Katedry Nauk Społecznych. Autor ośmiu monografii książkowych i osiemdziesięciu artykułów i biogramów. Od wielu lat członek komisji ds. stosunków polsko-ukraińskich Polskiej Akademii Nauk, członek Komisji Wschodnioeuropejskiej Polskiej Akademii Mniejszości, członek Międzynarodowej Asocjacji Ukraińców i Koszalińskiego Towarzystwa Naukowego. Odbił staże naukowe na Uniwersytecie Jagiellońskim i Lwowskim. Prowadził wykłady w Niemczech, na Ukrainie i wielu uczelniach w Polsce. Jego działania naukowe koncentrują się wokół Ukrainy, pod względem historycznym, politycznym i ekonomicznym.

Dziekan Wydziału Elektroniki i Informatyki

– dr hab. inż. Henryk Budzisz, prof. nadzw. PK

Absolwent Wydziału Elektroniki Politechniki Gdańskiej, na której uzyskał również stopień naukowy doktora i doktora habilitowanego. W czasie wieloletniej pracy w Uczelni pełnił m.in. funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Elektroniki, a od maja 2001 roku jest dziekanem Wydziału. Kierownik Katedry Inżynierii Komputerowej. Jest autorem kilkudziesięciu publikacji naukowych, w tym zagranicznych i w wydawnictwach PAN. Odbiwał staże w Leningradzkim Instytucie Elektrotechnicznym w St. Petersburgu oraz w Institute of Circuit Theory and Telecommunication, Technical University of Denmark. Był kierownikiem wielu projektów badawczych. Członek Institute of Electrical and Electronics Engineers oraz Sekcji Sygnałów, Układów i Systemów Elektronicznych Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN.

Dziekan Wydziału Mechanicznego

– prof. dr hab. inż. Leon Kukiełka

Jest pierwszym absolwentem Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie (1973), który przeszedł wszystkie szczeble kariery naukowej: stopień doktora nauk technicznych (1983) i stopień naukowy doktora habilitowanego (1996) uzyskał na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej, a tytuł naukowy profesora (2004) po przeprowadzeniu procedury w Politechnice Koszalińskiej. Mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego (2005). Przez dwie kadencje (1996–2002) był prorektorem ds. studenckich. Od 1996 r. kieruje Katedrą Maszyn Roboczych. W latach 2002–2005 pełnił funkcję prodziekana ds. nauki na Wydziale oraz prezesa Zarządu Klubu Uczelnianego AZS. Jest dyrektorem Parku Naukowo-Technologicznego Uczelni. Członkiem prezydium KBM PAN Oddział w Poznaniu, członkiem 3 sekcji PAN, członkiem komitetów naukowych konferencji międzynarodowych i krajowych. Od 2000 r. ekspert Unii Europejskiej ds. opiniowania projektów badawczych. Autor książki „Podstawy badań inżynierskich” PWN, współautor kilkunastu książek, w tym zagranicznych, 2 monografii, skryptów i podręczników akademickich, autor i współautor ponad 210 publikacji – w tym o zasięgu światowym, oraz patentów, a także wielu innych opracowań naukowych i dydaktycznych, recenzent rozpraw doktorskich – 3 obronionych na Uniwersytecie w Orleanie.

Pamięci Kolegi dr. inż. Adama Romanowskiego

Nie możemy jeszcze uwierzyć w to co się stało!

Nic nie zapowiadało, że upalna, piękna niedziela 29 maja 2005 roku stanie się dla nas takim smutnym dniem. A jednak stało się! Czy można opisać jak nam Go brakuje? Czy można w paru zdaniach przekazać żal po stracie naszego Kolegi?

Kilka dni wcześniej nie przypuszczaliśmy, że o Adamie zaczniemy mówić, że był... Mamy wrażenie, że za chwilę otworzą się drzwi i wejdzie Adam, jak zwykle pogodny, trochę zabiegany i zapracowany, ale zawsze młodzieńczo oddany swojej pasji życia – lataniu. Ale niestety, czasu cofnąć nie sposób, tragiczne wydarzenia są nieodwracalne. I tylko wspomnienia o naszym Koledze będą nam stale towarzyszyć.

Adam urodził się 10 września 1945 roku w Gródkach koło Działdowa. Po maturze, w roku 1966, rozpoczął studia w Politechnice Gdańskiej, które ukończył w 1971 roku. Już z dyplomem magistra inżyniera budownictwa lądowego przyjechał do Koszalina, aby w naszej Uczelni, wtedy jeszcze bardzo młodej – Wyższej Szkole Inżynierskiej, w Katedrze Konstrukcji Metalowych, podjąć pracę asystenta.

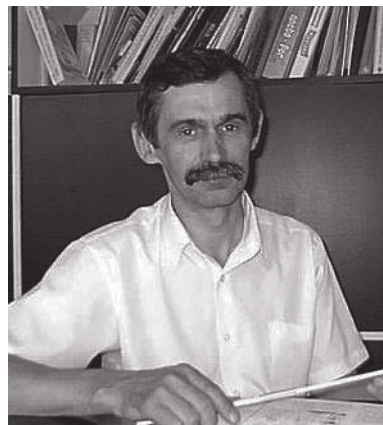
Jak czas pokazał, w naszej Katedrze, na różnych stanowiskach, pracował bez przerwy aż do dnia tragicznej śmierci. Stopień naukowy doktora nauk technicznych otrzymał w czerwcu 1981 roku po studiach doktoranckich w Kijowskim Instytucie Inżynierii-Budowlanych. Oprócz pracy naukowej, Adam zajmował się intensywnie praktycznym projektowaniem konstrukcji stalowych i w tej dziedzinie miał duże osiągnięcia. Tę bardzo cenną, zdobytą własną pracą zawodową wiedzę, przekazywał swoim studentom i dyplomantom.

Szczęśliwy Mąż, Ojciec, a od niedawna i Dziadek, nie mógł, nie potrafił, oprzeć się swojemu życiowemu powołaniu, swojej drugiej miłości. Był prawdziwym Pilotem, dla którego latanie było najpiękniejszym przeżyciem i prawie sensem życia. O lotnictwie mógł mówić zawsze. Już do legendy przejdą nasze zebrania, które kończyły się, a czasami zaczynały od opowieści Adama. Samoloty pojawiały się nawet w tematach prac dyplomowych – słynne Adamowe hangary na małe samoloty.

Dzisiaj wiemy, że będzie nam tego bardzo brakować. Będzie nie jak zwykle, będzie nie tak samo, będzie inaczej! Pożegnanie Kolegi, z którym przepracowało się wiele lat, to jak pożegnanie z Kimś najbliższym, jak pożegnanie z członkiem rodziny

Żegnamy Ciebie Adamie, możliwie najlepiej jak umiemy, ze szczerego serca !!!

*Koleżanki i Koledzy
z Katedry Konstrukcji Metalowych*

Pamięci Kolegi inż. Jana Kukiełki

Jana droga w przestworza zaczęła się tam, gdzie jak mawiał, asfalt się kończył... we wsi schowanej wśród lasów, gdzieś między Szczecinkiem i Bornym Sulinowem. Nad głową przelatywały radzieckie samoloty, stacjonujące w okolicznych bazach. Te wielkie i tajemnicze ptaszyska pobudzały wyobraźnię. Potem były latawce, proste modele, poszukiwanie lektur w bibliotece. Wkrótce znalazł się pośród progenitury szczecineckich notabli w renomowanym liceum imienia Księżnej Elżbiety – Jan często w rozmowach wracał do tego okresu życia. Granie na tubie w szkolnej orkiestrze – nowa wówczas pasja – nie zepchnęły na plan dalszy marzeń o lataniu. Nic zatem dziwnego, że nim odebrał świadectwo maturalne, był już po badaniach lekarskich niezbędnych do ubiegania się o przyjęcie do “Szkoly Orłąt” w Dęblinie. Tygodnie oczekiwania w napięciu i jest decyzja... “Przyjęty na pierwszy rok studiów w Szkole Pilotów”. Wymarzona szkoła – pierwsze miesiące wyteżonej nauki, jednocześnie wojskowe przysposobienie. W czasie któregoś z zimowych obozów wojskowych pod namiotami, zbagatelizowane przebiegnięcie okazało się poważnym zapaleniem płuc. Ledwo odratowany pacjent zostaje wypisany do domu ze świadomością, że już nigdy nie zasiądzie za sterami odrzutowca, ze względu na uszczerbek na zdrowiu. W takim stanie ducha Jan pojawił się w Koszalinie, aby podjąć naukę w ówczesnej Wyższej Szkole Inżynierskiej. Był wyróżniającym się studentem, nic więc dziwnego, że “wpadł w oko” promotorowi, szukającemu kandydata do wykonania ambitnej pracy dyplomowej z teorii skrawania. Obrona tej pracy była środowiskowym wydarzeniem. Po studiach poszedł Jan do Fabryki Urządzeń Budowlanych pracować jako konstruktor i technolog. Wówczas był to nowoczesny i prężny zakład BUMARu, w którym można było przejść dobrą praktyczną szkołę. Te nauki procentowały. Kiedy BUMAR podupadł, Jan znalazł zatrudnienie w swojej macierzystej Uczelni, w Katedrze Inżynierii Produkcji. Choć był zatrudniony na etacie pracownika technicznego, tu i ówdzie poprawiał dyskretnie kolegów dydaktyków. Robił to z wielkiej bezinteresownej życzliwości – bo takim już był. Jan z marzeniem o lataniu nie rozstał się nigdy, był jednym z pierwszych lotniarzy. W wolny czas ładował na dach swojej Syrenki lotnię, i gnał nocą, by rano szybować z góry Żar. Tak długo, jak starczało sił, ale potem... kolejne zawały, operacje, by-passy. Trzeba było o lotniarstwie zapomnieć. I wtedy pojawił się Adam, z którym dalej realizował swoją pasję... Wraz z Nim odeszła częśćka nas samych i naszego Świata. I jeszcze długo na odgłos warkotu silnika odruchowo będziemy spoglądali w niebo...

*Koleżanki i Koledzy
z Katedry Inżynierii Produkcji*

Profesorowie z tytułem

W styczniu br. tytuł profesorski w dziedzinie nauk technicznych odebrał z rąk Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego – prof. dr hab. inż. Janusz Badur, zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Techniki Ciepłej i Chłodnictwa, a w kwietniu br. tytuł profesorski w dziedzinie nauk rolniczych odebrał z rąk Prezydenta RP – prof. dr hab. Michał Kostiw, zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Katedrze Biologicznych Podstaw Rolnictwa.

Profesorowie nadzwyczajni

Na Wydziale Mechanicznym na stanowiska profesorów nadzwyczajnych zatrudnieni zostali: dr hab. inż. Przemysław Borkowski, w Katedrze Inżynierii Mechanicznej; dr hab. inż. Dieter Grey – z Niemiec, w Zakładzie Inżynierii Rolnictwa; dr hab. inż. Pierre Joseph Marche – z Francji, w Katedrze Maszyn Roboczych; dr hab. Jerzy Ratajski, w Katedrze Fizyki; dr hab. inż. Bronisław Słowiński, jako kierownik nowego Zakładu Logistyki i Eksploatacji; dr hab. inż. Ryszard Szadziul, w Katedrze Mechaniki Precyzyjnej.

Habilitacja

25 kwietnia 2005 roku została zatwierdzona habilitacja dr Wiesławy Głodkowskiej z Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów zatwierdziła uchwałę Rady Wydziału Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Poznańskiej z dnia 19 marca 2004 r. o nadaniu stopnia na-

ukowego doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie budownictwa – budownictwa betonowego.

Laureat Nobla Zachodniopomorskiego

Dr hab. inż. Przemysław Borkowski został laureatem konkursu pod nazwą „Zachodniopomorski Nobel 2004” w dziedzinie nauk technicznych za *Opracowanie podstaw i opatentowanie nowej metody obróbki trudnodostępnych powierzchni wysokociśnieniową strugą hybrydową: wodno-ściernio-łodową (CO₂)*. Nagrodę tę przyznaje się corocznie w 6 dyscyplinach naukowych za osiągnięcia potwierdzone dorobkiem naukowym odnotowanym w pozytywnych periodykach branżowych zamieszczonych na tzw. Liście Filadelfijskiej, bądź też pracami wdrożonymi czy patentami.

Doktoraty z budowy i eksploatacji maszyn

W kwietniu i w czerwcu br. odbyły się publiczne dyskusje nad rozprawami doktorskimi czterech doktorantów Wydziału Mechanicznego, którzy obronili swoje prace przed Radą Wydziału. 19 kwietnia 2005 roku odbyły się publiczne dyskusje nad rozprawami doktorskimi mgr. inż. Tomasza Szatkiewicza i mgr. inż. Igora Maciejewskiego, natomiast 6 czerwca – nad rozprawami doktorskimi mgr. inż. Roberta Mroza i mgr. inż. Dariusza Lipińskiego.

Praca Tomasza Szatkiewicza ma tytuł „Hybrydowy, adaptacyjny system optymalizacji przemieszczeń względnych narzędzi i przedmiotów w systemach technologicznych”, jej promotorem

jest prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak z Politechniki Koszalińskiej, a recenzentami – prof. dr hab. inż. Józef Gawlik z Politechniki Krakowskiej oraz prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski z Politechniki Koszalińskiej.

Praca Igora Maciejewskiego nosi tytuł „Badania efektywności zastosowania pneumatycznych układów wibroizolacji do ochrony operatorów maszyn roboczych przed drganiami”, jej promotorem jest dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński, prof. nadzw. Politechniki Koszalińskiej, a recenzentami – prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski i prof. dr hab. inż. Andrzej Tylikowski z Politechniki Warszawskiej.

Praca Roberta Mroza zatytułowana jest „Sterowanie autonomicznym sześcionożnym robotem kroczącym za pomocą algorytmów adaptacyjnych opartych na metodach sztucznej inteligencji”, jej promotorem jest dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński, prof. nadzw. Politechniki Koszalińskiej, natomiast recenzentami – prof. dr hab. inż. Roman Bogacz z Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie oraz prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski z Politechniki Koszalińskiej.

Praca Dariusza Lipińskiego ma tytuł „Nadzorowanie jakości w procesach zautomatyzowanego szlifowania małych elementów ceramicznych z wykorzystaniem metod sztucznej inteligencji”, promotorem jest prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak z Politechniki Koszalińskiej, recenzentami są – prof. dr hab. inż. Adam Hamrol z Politechniki Poznańskiej i dr hab. inż. Jarosław Plichta, prof. nadzw. Politechniki Koszalińskiej. (AM)

Doktorat z budownictwa

Jarosław Kołodziej obronił pracę doktorską na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska 24 maja 2005 roku. Praca nosi tytuł „*Numeryczno-modelowa analiza zwichrzenia sprężystego kratownic stalowych*”, jej promotorem jest prof. dr hab. inż. Szymon Pałkowski z Politechniki Koszalińskiej, a recenzentami – prof. dr hab. inż. Bronisław Gosowski z Politechniki Wrocławskiej i dr hab. inż. Zbigniew Sienkiewicz, profesor Politechniki Koszalińskiej.

Dr inż. Jarosław Kołodziej urodził się w 1959 roku w Koszalinie. Jest absolwentem naszej Uczelni, którą ukończył w 1978 roku, uzyskując tytuł magistra inżyniera budownictwa lądowego ze specjalnością: konstrukcje inżynierskie i budowlane. Przez okres dwóch lat po ukończeniu studiów zdobywał doświadczenie zawodowe w bezpośrednim wykonawstwie w Ko-

szalińskim Przedsiębiorstwie Budownictwa Przemysłowego, gdzie pracował na stanowisku inżyniera budowy przy realizacji obiektów Centralnej Ciepłowni oraz oczyszczalni ścieków w Kołobrzegu. Mając dwuletni staż na stanowisku inżyniera został zatrudniony w Uczelni w katedrze Konstrukcji Metalowych, najpierw na stanowisku asystenta, a następnie starszego asystenta. W czasie całego okresu zatrudnienia w Katedrze Konstrukcji Metalowych, do 1994 roku, prowadził ćwiczenia audytoryjne i projektowe z konstrukcji metalowych oraz z wytrzymałości materiałów. W tym okresie uzyskał też pełne uprawnienia projektowe w specjalności konstrukcyjno-budowlanej. W 1995 roku został zatrudniony w nowo tworzonej Pracowni Komputerowej Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska, pełniąc od 1997 roku obowiązki jej kierownika. Jest autorem i współautorem dziewięciu publikacji naukowych, oraz licznych ekspertyz i opracowań projektowych związanych z konstrukcjami stalowymi. W pracy naukowej interesuje się głównie zagadnieniami związanymi z utratą stateczności ustrojów prętowych, w ujęciu zarówno teoretycznym, jak i praktycznym. Jego hobby to wędkarstwo spinningowe.

„Bieg po indeks 2005”

Bronisław Słowiński

„Historia ma to do siebie, że lubi się powtarzać, może więc w przyszłym roku będzie szansa powtórzenia konkursu w tej nowej postaci”...tak napisałem w podsumowaniu ubiegłorocznej VIII edycji konkursu pt.: „Bieg po indeks”, organizowanego przez Politechnikę Koszalińską dla maturzystów wybierających się na studia. I powtórzyło się. 19 kwietnia 2005 r. w Sali Senatu odbyło się uroczyste podsumowanie tegorocznej, IX już edycji tego konkursu.

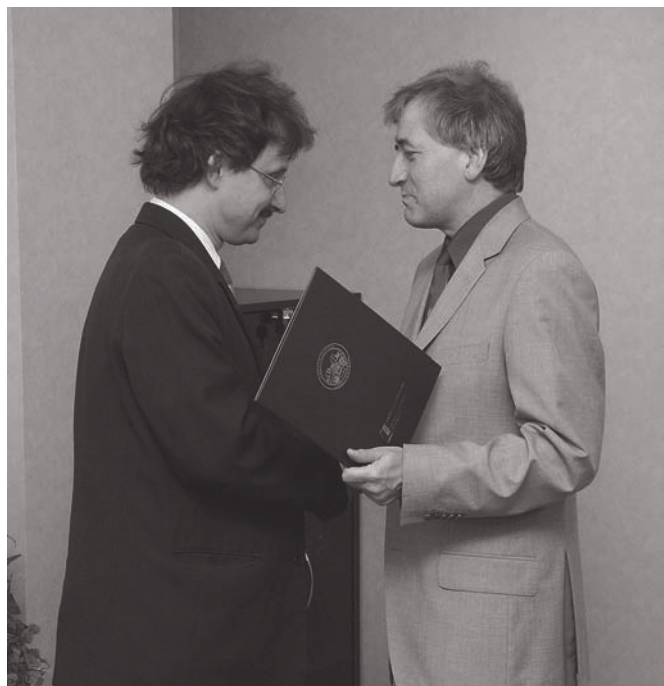
Na spotkaniu tym JM Rektor Politechniki Koszalińskiej prof. dr hab. inż. Krzysztof Wawryn oraz Prorektor ds. Nauczania prof. dr hab. inż. Tomasz Heese dokonali podsumowania konkursu i wręczyli listy gratulacyjne laureatom – uprawniające ich do podjęcia studiów na Politechnice Koszalińskiej. Złożyli też gratulacje oraz wręczyli dyplomy i nagrody pieniężne nauczycielom, którzy w największym stopniu przyczynili się do sukcesów swoich wychowanków.

Konkurs ten organizowany już po raz dziewiąty przez Politechnikę Koszalińską, przy dużej pomocy redakcji Głosu Koszalińskiego i Głosu Pomorza (a w tym roku także i Głosu Szczecińskiego), które go promowały, umożliwiał młodzieży Regionu Pomorza Środkowego zapoznanie się z tematyką zagadnień egzaminacyjnych z matematyki i informatyki, jego laureatom zaś pozwalał uzyskać dokument, który (po złożeniu we właściwym Dziekanacie podania wraz ze świadectwem dojrzałości) stanowi wystarczającą podstawę do otrzymania, podczas uroczystej inauguracji roku akademickiego 2005/2006 w Politechnice Koszalińskiej, indeksu na wybranym przez siebie kierunku studiów (oprócz wzornictwa).

W bieżącym roku konkurs przebiegał w innej niż dotychczas formule, zastosowano bowiem interaktywny kontakt uczestników konkursu z Uczelnią przez Internet. Konkurs miał 3 etapy. Pierwszy i drugi etap odbywał się w szkołach, które zgłosiły się do konkursu. Uczniowie mieli dostęp do zadań konkursowych po wprowadzeniu kodu przez nauczyciela prowadzącego daną grupę. Następnie przesyłali oni swoje rozwiązania zadań i uzyskiwali odpowiedź o poprawności danego rozwiązania.

Nowa forma konkursu została zaakceptowana przez uczniów i nauczycieli, bowiem do pierwszego etapu przystąpiło 520 uczniów z 35 szkół średnich (2 razy więcej niż w starej formule publikowania zadań konkursowych tylko w gazetach). Potwierdzeniem tego jest także m.in. fakt, że do konkursu zgłosiły się szkoły nie tylko z Koszalina, ale także z takich miejscowości, jak: Gdynia, Szczecin, Starogard Gd., Słupsk, Świdwin, Szczecinek, Kołobrzeg, Człuchów, Ustka.

Politechnika Koszalińska zaoferowała szkołom biorącym udział w konkursie nieodpłatne korzystanie z platformy e-learningu w nowym semestrze, a nauczycielom zaproponowano 50 % ulgę w opłatach za studia podyplomowe organizowa-

Zwycięzca konkursu – Tomasz Rudziński
z I LO im. S. Dubois w Koszalinie, odbiera nagrodę
z rąk Rektora – prof. Krzysztofa Wawryna

ne przez Uczelnię oraz dodatkowo przekazano licencję do tworzenia kursów elektronicznych. Nauczyciele prowadzący grupę uczestników zostali także przeszkoleni na jednodniowym kursie e-learningu oraz uzyskali certyfikat z zakresu prowadzenia zajęć w tym systemie. Niezależnie od tego nauczyciele mogli skorzystać z pomocy studentów. W Uczelni powołano bowiem grupę studentów wolontariuszy (IV i V rok z Wydziału Elektroniki i Telekomunikacji), którzy w miarę zgłaszanych potrzeb wyjeżdżali do szkół i usuwali na miejscu

wszelkie niedomagania systemowe (w tym miejscu należą im się szczególne podziękowania!).

Uczniowie ze szkół uczestniczących w konkursie, pod opieką swoich nauczycieli rozwiązywali (w szkolnej pracowni komputerowej) zadania konkursowe, a następnie byli przez nich typowani do finału, który odbył się 11 kwietnia 2005 r. w siedzibie Politechniki. Przystąpiło do niego 252 uczniów. Mieli oni do rozwiązania w czasie 2 godzin (tym razem już techniką tradycyjną) 5 poniższych zadań z matematyki. Za każde zadanie można było uzyskać maksymalnie po 20 punktów.

1. Dla jakich wartości parametru m równanie

$$(m-2)x^4 - 2(n$$

ma cztery różne pierwiastki rzeczywiste?

2. Trapez prostokątny, którego kąt ostry ma miarę $\varphi = 60^\circ$ jest opisany na okręgu o promieniu długości $r = 5$.

Obliczyć pole tego trapezu.

3. Obliczyć sumę stu najmniejszych dodatnich rozwiązań równania: $\sin 2x = \cos x$.

4. W stożek, którego promień podstawy ma długość $R = 6$ wpisano walec o największej objętości. Obliczyć objętość tego walca wiedząc, że powierzchnia boczna stożka po rozwinięciu jest półkołem.

5. Ze zbioru liczb $\{1, 3, 4, 5, 6, 7, 9\}$ losujemy kolejno bez zwracania liczby: a, b, c . Niech A i B będą zdarzeniami:

A – suma $a + b + c$ jest liczbą parzystą,

B – ciąg (a, b, c) jest ciągiem arytmetycznym.

Obliczyć prawdopodobieństwa tych zdarzeń, a następnie rozstrzygnąć, czy zdarzenia te są niezależne.

Kapituła Konkursowa dokonała bardzo wnikliwej oceny prac (przewodniczy jej bowiem prof. dr hab. inż. Czesław Łukiano-

wicz – kierownik Zakładu Metrologii i Jakości!) i ustaliła listę laureatów tegorocznej edycji. Lista ta obejmuje nazwiska 55 nagrodzonych osób (punktacja dotyczy wyników finału), które mają zapewniony indeks Politechniki Koszalińskiej.

Ogólnie po zmaganiach finałowych można było zaobserwować podział uczestników na dwie wyraźnie zróżnicowane grupy: 55 osób o dobrym (lub bardzo dobrym) przygotowaniu i pozostałą część znacznie odbiegającą od tej pierwszej grupy. Stąd też na tegorocznej liście laureatów konkursu znajduje się właśnie 55 osób.

W bieżącym roku bezapelacyjne zwyciężyli uczniowie z I LO im. S. Dubois w Koszalinie, którzy zajęli nie tylko pierwsze 4 miejsca w finale konkursu, uzyskując bardzo wysoką punktację, ale stanowią także największą liczbę (ponad 50%) laureatów konkursu. Na drugim miejscu pod tym względem (niespodziewanie, bo zwykle było to miejsce rezerwowane przez uczniów z II LO im. W. Broniewskiego w Koszalinie) są uczniowie z Zespołu Szkół Ogólnokształcących im. M. Kopernika w Ustce. Należy pogratulować nauczycielom matematyki i informatyki z tej szkoły pracy u podstaw. W ubiegłorocznej edycji uznali oni bowiem, że ich uczniowie nie są wystarczająco dobrze przygotowani do tego, aby odegrać istotną rolę podczas finału konkursu i nie zgłosili nikogo do zmagania finałowych. Obiecywali, iż w kolejnej edycji ich uczniowie “dadzą się poznać z dobrej strony” i słowa dotrzymali. Z tej szkoły 5 osób znalazło się w gronie laureatów konkursu i może się już czuć studentami Politechniki Koszalińskiej, jeśli podtrzymają one swoje zamiary (wyrażone w ankiecie) studiowania na naszej Uczelni.

Każdy z uczestników zmagania finałowych wypełniał bowiem kwestionariusz ankietowy, podając w nim nie tylko nazwisko nauczyciela, który najbardziej pomógł mu w przygotowaniu się

do konkursu, ale także informując, czy zamierza podjąć studia na Politechnice Koszalińskiej i na jakim kierunku.

Z ankiet wynika, że prawie 90% uczestników zmagających się w finałowych zmaganiach zamierza podjąć studia na Politechnice Koszalińskiej. O ile w poprzednich latach dominowały zgłoszenia na kierunki ekonomiczne (Ekonomia oraz Zarządzanie i Marketing), to obecnie (drugi rok z rzędu) najwięcej chętnych jest na Informatykę (29%) oraz Elektronikę i Telekomunikację (18,5%).

Być może wynika to z nowej formuły konkursu (e-learning), w której lepiej się czują pasjonaci informatyki i to oni sprawdzają w ten sposób swoje umiejętności, a być może z ogólnego trendu, wskazującego na zmiany w zakresie zainteresowań maturzystów kierunkami studiów.

Niezależnie jednak od tych wstępnych deklaracji laureaci tegorocznej edycji Konkursu chętni do podjęcia studiów w Politechnice Koszalińskiej mogą sobie wybierać dowolny kierunek z 11 istniejących (za wyjątkiem wzornictwa przemysłowego, na którym prowadzony jest dodatkowy sprawdzian predyspozycji i uzdolnień plastycznych).

Pierwsze 5 osób, znajdujące się na liście finalistów konkursu, uzyskało nagrody pieniężne. Nagrody uzyskali także nauczyciele wskazani (w ankietach) przez tych finalistów. I tak:

- Julianna Wawrzyniak I LO im. St. Dubois w Koszalinie (za I miejsce podopiecznego),
- Paweł Rudecki I LO im. St. Dubois w Koszalinie – 3 nagrody (za II, III i IV miejsce podopiecznego),
- Marcin Hesse LO w Bytowie (za V miejsce podopiecznego).

Ponadto nagrodzeni zostali także nauczyciele, których podopieczni znaleźli się w największej liczbie wśród finalistów konkursu:

- Katarzyna Czerwińska II LO w Koszalinie,
- Dorota Sienkiewicz II LO im. M. Kopernika w Kołobrzegu,
- Marzena Wiśniewska-Kleban V LO w Koszalinie.

Uroczyste posumowanie konkursu wraz z wręczeniem laureatom nagród i dokumentów uprawniających ich do podjęcia studiów w Politechnice Koszalińskiej zakończyło tradycyjne już wspólne zdjęcie laureatów z Rektorem Politechniki Koszalińskiej – prof. dr. hab. inż. Krzysztofem Wawrynem.

W opinii nauczycieli szkół uczestniczących w tegorocznej edycji konkursu *“Bieg po indeks”*, konkurs ten spełnia rolę swoistych *“korepetycji”* z matematyki i informatyki, dlatego też oczekuje się jego kontynuacji w przyszłym roku.

Laureaci konkursu *“Bieg po indeks”* – edycja 2005

Lp	Nazwisko i imię	Nazwa szkoły	Punkty
1.	Rudziński Tomasz	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	93
2.	Święcicki Michael	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	90
3.	Ziss Grzegorz	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	89
4.	Szumski Marcin	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	88
5.	Zaborowski Grzegorz	LO w Bytowie	87
6.	Męcel Arkadiusz	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	86
7.	Stec Michał	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	86
8.	Głowacki Konrad	ZSO im. M.Kopernika w Ustce	85
9.	Smentek Filip	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	85
10.	Strucka Aleksandra	I LO im. M.Kopernika w Kołobrzegu	85
11.	Malczewski Piotr	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	84
12.	Krzyżaniak Rafał	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	82
13.	Siewierski Łukasz	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	80
14.	Żołnowski Mateusz	LO w Bytowie	80
15.	Łopucki Marcin	I LO im. M.Kopernika w Kołobrzegu	79
16.	Romański Piotr	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	79
17.	Górna Joanna	ZSO im. M.Kopernika w Ustce	78
18.	Husejko Grzegorz	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	78
19.	Paszyk Marcin	LO w Bytowie	78
20.	Jarzębski Paweł	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	77
21.	Karnas Katarzyna	ZSP im. W.Broniewskiego w Świdwinie	77
22.	Klimaszewska Agnieszka	LO im. S.Czarneckiego w Człuchowie	77
23.	Spica Tomasz	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	77
24.	Wnuk-Lipiński Paweł	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	77
25.	Górna Karolina	ZSO im. M.Kopernika w Ustce	76
26.	Kiszewski Marek	ZSO w Starogardzie Gdańskim	76
27.	Sobieraj Aleksandra	V LO w Koszalinie	74
28.	Kobierski Piotr	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	73
29.	Sarnowski Dorian	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	73
30.	Falborski Tomasz	I LO im. M.Kopernika w Kołobrzegu	72
31.	Kamiński Andrzej	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	71
32.	Kotłowski Bartosz	III LO w Gdyni	71
33.	Plutowski Mateusz	ZSO w Starogardzie Gdańskim	69
34.	Teter Maciej	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	68
35.	Rosiak Jakub	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	67
36.	Hajduczenia Katarzyna	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	65
37.	Koleński Karol	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	64
38.	Artymko Aleksandra	I LO im. Ks.Elżbiety w Szczecinku	63
39.	Czerwonka Urszula	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	63
40.	Jóźwiak Jakub	ZSO im. M.Kopernika w Ustce	62
41.	Kępa Krzysztof	ZSO w Starogardzie Gdańskim	61
42.	Mosicki Bartłomiej	ZS nr 9 w Koszalinie	61
43.	Przybylski Marcin	II LO im. W.Broniewskiego w Koszalinie	61
44.	Szafranec Alicja	II LO im. W.Broniewskiego w Koszalinie	61
45.	Wezgraj Urszula	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	61
46.	Marmołowski Szymon	III LO w Gdyni	60
47.	Marszewski Michał	II LO im. W.Broniewskiego w Koszalinie	60
48.	Polit Artur	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	60
49.	Wrzosek Artur	I LO im. Ks.Elżbiety w Szczecinku	60
50.	Zmysłowski Marek	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	60
51.	Bartosik Leszek	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	59
52.	Gancarz Michalina	V LO w Koszalinie	59
53.	Rafalski Nikodem	I LO w Kołobrzegu	58
54.	Górski Paweł	I LO im. S.Dubois w Koszalinie	57
55.	Kuczyński Adrian	V LO w Koszalinie	57

Laureaci konkursu „Bieg po indeks 2005” w towarzystwie Rektora – prof. Krzysztofa Wawryna

Wychodząc temu naprzeciw, Kapituła Konkursu deklaruje nie tylko chęć podjęcia się organizacji przyszłorocznej edycji, ale także widzi potrzebę rozszerzenia zakresu przedmiotów konkursowych o języki obce oraz przedmioty społeczno-ekonomiczne, by umożliwić zapoznanie się z możliwościami systemów e-learningowych także maturzystom o predyspozy-

cjach humanistycznych. Mamy nadzieję, że zamierzenia te znajdą swoje odzwierciedlenie w praktyce przyszłorocznej X (jubileuszowej) edycji konkursu, bowiem: *“historia lubi się powtarzać”*.

*dr hab. inż. Bronisław Słowiński,
członek Kapituły Konkursowej*

Prezentacja sprzętu pomiarowego

Dnia 3 czerwca 2005 w holu głównym budynku Politechniki przy ul. Śniadeckich odbyła się skierowana do studentów i pracowników Politechniki Koszalińskiej multimedialna prezentacja najnowocześniejszego sprzętu i technologii pomiarowych stosowanych między innymi w geodezji, budownictwie i drogownictwie. Prezentację tę zorganizowało Towarzystwo Przedsięwzięć Inwestycyjnych TPI sp. z o.o. Warszawa – przedstawiciel japońskiej firmy Topcon Corporation w Polsce oraz Laboratorium Geodezji i Kartografii WBiIŚ. Prezentacja ta była połączona z pokazem sprzętu pomiarowego firmy Topcon.

Odbyła się ona w dwóch blokach tematycznych: dla studentów kierunku Geodezja i Kartografia oraz dla studentów Budownictwa i Inżynierii Środowiska. W każdym z dwóch około półtoragodzinnych bloków tematycznych przedstawione zostały zasady pomiarów tachimetrycznych, GPS, stosowane systemy sterowania maszynami i sprzęt do nich wykorzystywany: tachimetrie, odbiorniki GPS, niwelatory laserowe. Zaprezentowany został również uniwersalny system fotogramet-

tryczny PI-3000 przeznaczony do realizacji opracowań naziemnych i lotniczych. Nie zapomniano o niezbędnych akcesoriach stosowanych przy pomiarach: radiotelefonach, specjalistycznych znakach do stabilizacji i markowania punktów, farbach do znakowania. Po prezentacji był czas na pytania i dyskusję oraz na osobiste zapoznanie się obsługą kilku prezentowanych instrumentów pomiarowych. Ta część pokazu cieszyła się chyba najwięk-

szym zainteresowaniem studentów.

Z doświadczeń płynących z lat poprzednich wynika, że takie pokazy i prezentacje są ważnym i cennym dopełnieniem procesu dydaktycznego realizowanego na kierunkach studiów: Geodezja i Kartografia, Budownictwo, Inżynieria Środowiska. Potwierdza to również duże zainteresowanie studentów tego typu prezentacjami.

Krzysztof Deska

Kolejny raz w Ustroniu Morskim

Po raz siódmy w Ustroniu Morskim w dniach 26 do 29 maja br. odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa nt. "Kompleksowe i szczegółowe problemy inżynierii środowiska".

Właśnie w tym roku minęło 20 lat od zorganizowania pierwszej konferencji w roku 1985. Konferencja ta organizowana jest w sposób cykliczny co dwa lata od roku 1985, z 10-letnią przerwą między konferencjami w roku 1987 i 1997 – zawsze w Ustroniu Morskim. Zarówno wadą, jak i zaletą tych konferencji jest ich rozległość tematyczna, i właśnie tym różnią się one od wielu spotkań konferencyjnych wąskotematycznych. Organizator zakłada, że uczestnicy konferencji jeszcze bardziej pogłębiają swą specjalistyczną wiedzę uczestnicząc w odpowiedniej sesji, a jednocześnie poszerzają swą wiedzę ogólną uczestnicząc w innych sesjach problemowych. Uczestnicy konferencji zatrudnieni w administracji państwowej i samorządowej otrzymują natomiast w sposób syntetyczny i komunikatywny, a także najczęściej w miarę łatwy i przystępny, przegląd aktualności, będących przedmiotem badań i analiz prowadzonych w jednostkach naukowych.

Nasza konferencja wrosła już w tradycję imprez naukowych i kulturalnych organizowanych w Ustroniu Morskim. Tak się składa, że począwszy od pierwszej konferencji w roku 1985, we wszystkich uczestniczył wójt Gminy Ustronie Morskie – mgr inż. Stanisław Zieliński, człowiek zasłużony dla tego regionu, dla którego problemy inżynierii środowiska są ważne, bo spotyka się z nimi na codzień, m.in. podejmując walkę z żywiołem Morza Bałtyckiego, które w sposób szczególnie niszczy brzeg nadmorski, właśnie w rejonie gminy Ustronie Morskie.

Ponadto we wszystkich dotychczasowych konferencjach udział brali: prof. dr hab. inż. Wiesław Blaschke z Instytutu Gospodarki Surowcami Mineralnymi i Energią PAN w Krakowie oraz prof. dr hab. inż. Andrzej Mianowski z Politechniki Śląskiej.

Oprócz wymienionych osób, które nie opuściły żadnego z naszych spotkań, na pierwszej konferencji w roku 1985 w Ustroniu Morskim obecni byli również m.in. prof. dr hab. inż. Czesława

Podczas sesji otwarcia – od lewej: Edward Wojtalik – poseł RP, Seweryn Jurgielanec – podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia i zastępca Głównego Inspektora Sanitarnego Kraju, prof. Wiesław Blaschke z Instytutu Gospodarki Surowcami Mineralnymi i Energią PAN w Krakowie, Mirosław Mikietński – prezydent Koszalina

Rosik-Dulewska – dyrektor Instytutu Podstaw Inżynierii Środowiska PAN w Zabrzu, oraz dr inż. Wojciech Janczukowicz z Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

W tegorocznej konferencji akredytowanych było 212 osób, spośród których uczestniczyło w naszym spotkaniu 189 osób, a to oznacza, że 23 osoby z różnych przyczyn losowych nie dojechały do Ustronia Morskiego.

W tej liczbie obecnych na konferencji było 42 profesorów – których wszystkich wymienić nie sposób, niemniej jednak warto zwrócić uwagę na fakt, że gościliśmy w Ustroniu Morskim tak liczną i znamienitą grupę profesorów z branży inżynierii środowiska, którzy decydują o strategii rozwoju tego kierunku na naszych uczelniach.

W konferencji uczestniczyła także duża grupa profesorów naszej Politechniki Koszalińskiej. Obecny był podczas całej konferencji m.in. dziekan elekt Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska – prof. dr hab. Kazimierz Szymański, który prowadził jedną z sesji konferencji. Ponadto obecni byli prof. dr hab. Aleksander Szkarowski, prof. dr hab. Józef Malej, prof. dr hab. inż. Jarosław Diakun, prof. dr hab. inż. Jan Filipkowski.

Obecni byli przedstawiciele władz naszej Uczelni: JM Rektor – prof. dr hab. inż. Krzysztof Wawryn, JM Rektor elekt – prof. dr hab. inż. Tomasz Krzyżyński, prorektor prof. dr hab. Michał Jasiulewicz, dziekan Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska – prof. dr hab. inż. Szymon Pałkowski, dziekan Wydziału Mechanicznego – prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak oraz dyrektor administracyjny Uczelni – dr inż. Artur Wezgraj.

Na konferencji zostało zgłoszonych 75 referatów – wszystkie zostały recenzowane przez dwóch recenzentów i tradycyjnie

opublikowane w naszych Zeszytach Naukowych Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska naszej Uczelni. 72 referaty zostały przedstawione na konferencji.

Konferencje tradycyjnie zaczynała sesja wykładów zamawianych, tzw. Szkoła Inżynierii Środowiska, czyli wykłady monograficzne. W ramach tych wykładów prof. Winnicki przedstawił zakres prac Państwowej Rady Ochrony Środowiska, w szczególności w odniesieniu do sieci rad europejskich.

Profesor Wiesław Blaschke w bardzo ciekawym wykładzie omówił bezpieczeństwo energetyczne kraju w odniesieniu do przyszłości eksploatacji węgla kamiennego w Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem uwarunkowań ekonomicznych i ekologicznych, w tym zasad ustalania cen węgla, a także przedstawił przykłady niegospodarności jego użytkowania oraz nieprawidłowości podwyższania jego ceny na skutek “przepompowywania” węgla od producenta do odbiorcy przez podstawione tzw. spółki, z których każda “podbija” cenę węgla jako pośrednik. To właśnie powoduje, że cena ostateczna węgla dla użytkownika może być nieopłacalna.

W kolejnym wykładzie monograficznym tej sesji prof. Andrzej Heim w sposób bardzo zwięzły, czytelny i komunikatywny omówił proces i urządzenia do tzw. aglomeracji ziarn – co stanowi jeden z często spotykanych węzłów procesowych w technologicznych układach m.in. przeróbki odpadów.

Wreszcie prof. Hanna Obarska-Pempkowiak, w podobnym stylu jak prof. Andrzej Heim, omówiła oczyszczalnie hydrofitowe, stosowane obecnie coraz częściej do oczyszczania ścieków i to w odniesieniu do rygorów Unii Europejskiej.

Wśród 72 wygłoszonych referatów

wiele było zasługujących na szczególną uwagę i nie sposób je wszystkie tu wymienić, nie pomijając któregoś z tych szczególnie wartościowych. Aczkolwiek należało by zwrócić uwagę na prace zespołu prof. Mirosław Krzemieniewskiego – który tym razem przedstawił badania nad oczyszczaniem ścieków metodą roztwarzania metali źródłem prądu elektrycznego w korodującym wypełnieniu. Badania te wykazały m.in., iż przebieg procesów korozyjnych w ściekach może być kontrolowany na podstawie wartości natężenia prądu przepływającego pomiędzy elementami wypełnienia.

Także ciekawą pracę dotyczącą wykorzystania badań mikrobiologicznych do oceny stopnia wtórnego zanieczyszczenia sieci wodociągowej przedstawił zespół prof. Anny Grabińskiej-Łoniewskiej. Badania wykazały, że wtórne zanieczyszczenie sieci wodociągowej determinowane jest liczebnością i składem rodzajowym mikroorganizmów, znajdujących się w toni wodnej oraz biomasie w niej zawieszonej.

Ciekawą pracę dotyczącą wymiany ciepła i masy w komorze klimatyzacyjnej z fontannowym złożem fluidalnym przedstawił zespół prof. Janusza Jeżowieckiego. Zastosowanie aparatu nad fontannowym złożem fluidalnym do nawilżania powietrza pozwoliło uzyskać dobre parametry powietrza na wyjściu – uzyskano wysoką efektywność nawilżania przy niewielkich stopniach zraszania.

Zespół prof. Tadeusza Tumidajskiego z Karkowa przedstawił pracę nt. wpływu lokalizacji stacji pomiarowych na efekt modelowania stochastycznego stężeń dwutlenku siarki, na przykładzie górnośląskiego okręgu przemysłowego.

Specjalizujący się w wykorzystaniu metod komputerowych do projektowania procesów i technologii w inżynierii środowiska dr inż. Jacek Piekarski z Politechniki Koszalińskiej, przedstawił kolejną ciekawą pracę, dotyczącą obliczania czasu pracy złoża sorpcyjnego z wykorzystaniem programu komputerowego SORD, a mianowicie wyznaczenie czasu trwania procesu na podstawie równań dynamiki adsorpcji, a w ślad za nimi określenie wielkości i prędkości migracji frontu adsorpcji.

Konferencja stała się ponadto forum dyskusyjnym oraz miejscem bezpośredniego nawiązania kontaktów przedstawicieli przemysłu z jednostkami badawczymi.

(Na następnej stronie zdjęcia z konferencji)
Przew. Komitetu Organiz. Konferencji
prof. Tadeusz Piecuch

Zgodnie z tradycją konferencji, profesor Tadeusz Piecuch zabawia gości podczas jej nieoficjalnej części

Gości zabawiali również tancerze z Akademickiego Klubu Tańca Towarzyskiego Politechniki Koszalińskiej – mistrzowie Polski – Agnieszka Ciszewska i Grzegorz Wojciechowski

Widok na morze z okien domu wczasowego „Wodnik”, gdzie odbywała się konferencja

Na jubileuszu profesora

W Białowieży w dniach 5–7 czerwca odbyła się uroczysta konferencja naukowa poświęcona jubileuszowi 50 lat pracy zawodowej prof. dr. hab. inż. Andrzeja Królikowskiego – dyrektora Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska Politechniki Białostockiej – członka Państwowej Komisji Akredytacyjnej oraz członaka zespołu doradców Ministra Edukacji i Sportu – wybitnego uczonego, specjalisty w dziedzinie gospodarki wodno-ściekowej, autora wielu wdrożonych projektów o tej specjalności oraz autora wielu książek, wydanych nakładem wydawnictw ogólnokrajowych PWN, WNT, dotyczących tej problematyki.

prof. dr hab. inż. Andrzej Królikowski

W konferencji tej uczestniczyła liczna delegacja 11 pracowników kierunku inżynieria środowiska Politechniki Koszalińskiej, reprezentujących 2 katedry, a mianowicie: Katedrę Techniki Wodno-Mułowej – prof. T. Piecuch, prof. J. Malej, dr inż. Jacek Piekarski, dr inż. Tomasz Dąbrowski, mgr inż. Barbara Juraszka, oraz Katedrę Technologii Wody i Ścieków – prof. Anna M. Anielak, dr inż. Renata Świdorska, dr inż. Robert Nowak, mgr inż. Mariusz Wojnicz, mgr inż. Artur Majewski oraz dyplomantka katedry Milena Grzegorczyk.

Od prawej: jubilat – prof. A. Królikowski, prof. A.M. Anielak, dyplomantka Milena Grzegorczyk oraz prof. T. Piecuch

Pracownicy naszej uczelni przedstawili na konferencji 7 referatów, które zostały opublikowane w serii Monografie Komitetu Inżynierii Środowiska PAN.

Szanowny Jubilat otrzymał od nas bukiet róż oraz okolicznościowy album. Podobne życzenia i upominki otrzymał od licznych delegacji prawie wszystkich uczelni technicznych w kraju.

zdjęcie: prof. Lech Dzienis – Politechnika Białostocka

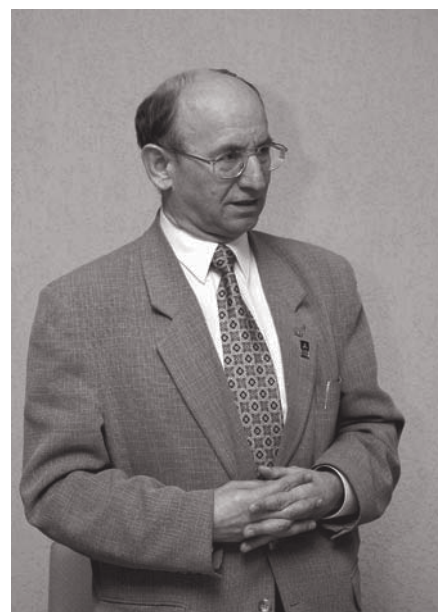
Seminarium Sekcji Eksploatacji KBM PAN

Polska Akademia Nauk to korporacja grupująca wybitnych uczonych z całego kraju. Jej podstawową strukturę tworzą Wydziały i Komitety Naukowe, stanowiące ogólnokrajową reprezentację uczonych z poszczególnych dyscyplin naukowych. W ich skład wchodzi krajowi członkowie PAN oraz wybitni pracownicy nauki, reprezentujący szkoły wyższe i placówki PAN. Członkowie Komitetu spotykają się na cyklicznych posiedzeniach w siedzibach danego Komitetu lub na posiedzeniach wyjazdowych w placówkach naukowych. W ramach Komitetów Naukowych PAN działają sekcje oraz międzysekcyjne zespoły branżowe. Sekcje stanowią najbardziej reprezentatywne grono specjalistów w danej dyscyplinie naukowej.

W części informacyjnej Dziekan Wydziału Mechanicznego prof. dr hab. inż. Wojciech Kacalak dokonał prezentacji osiągnięć naukowych i publikacyjnych poszczególnych zespołów badawczych oraz przedstawił główne kierunki realizowanych obecnie badań naukowych, wdrożenia i efekty badań prowadzonych na Wydziale.

Tematyka naukowa dotyczyła zagadnienia: "Zastosowanie metod heurystycznych w rozwiązywaniu problemów technicznych". W tym zakresie zaprezentowano 4 referaty:

1. dr inż. Jan Markul: "Heurystyka w twórczym rozwiązywaniu problemów – zagadnienia nauczania",
2. prof. dr hab. inż. Jarosław Plichta: "Heurystyka w innowacji i rozwoju

prof. dr hab. inż. Jerzy Girtler

wyrobów na przykładzie zadania dydaktycznego",

3. dr inż. Grzegorz Jurkowski: "Heurystyka jako metoda rozwiązywania problemów logistyki w zagadnieniach wytwórczych",
4. prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski "Heurystyka w zastosowaniach do rozwiązywania zadań odwrotnych w budowie maszyn".

Spotkanie zakończyło się wspólnym obiadem uczestników. Przewodniczący Zespołu Środowiskowego Sekcji – prof. dr hab. inż. Jerzy Girtler (Wydział Oceanotechniki i Okrętownictwa Politechni-

W dniu 24 marca 2005 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Koszalińskiej odbyło się posiedzenie wyjazdowe Sekcji Podstaw Eksploatacji Komitetu Budowy Maszyn PAN (Zespół Środowiskowy w Gdańsku). Organizatorem tego spotkania z ramienia Wydziału była Katedra Inżynierii Produkcji. W programie posiedzenia oprócz części organizacyjnej zaplanowano część informacyjną o Wydziale oraz część naukową.

ki Gdańskiej) w swoim liście przesłanym na ręce organizatorów bardzo pozytywnie ocenił organizację spotkania i poziom naukowy wystąpień pisząc: “proszę o przyjęcie słów najwyższego uznania w związku z dokonaniem pracowników Wydziału w sferze nauki i dydaktyki oraz najszczerzych życzeń dalszych sukcesów. Z wielką satysfakcją wysłuchałem wszystkich wystąpień autorów referatów, które zostały przedstawione niezwykle starannie, a ich wartość merytoryczna była na najwyższym poziomie naukowym”.

Należy więc podziękować referentom za włożony wysiłek w przygotowanie swoich wystąpień. Niosą one bowiem nie tylko określoną wartość informacyjną, ale także są bardzo dobrą wizytówką Uczelni i służą jej popularyzacji w kraju.

Bronisław Słowiński

Krajowa Konferencja Elektroniki

Czwarta Krajowa Konferencja Elektroniki odbyła się 12–15 czerwca 2005 roku, zorganizowana została przez Wydział Elektroniki i Informatyki Politechniki Koszalińskiej. Wzięło w niej udział około stu naukowców z wyższych uczelni, jednostek badawczo-rozwojowych i Instytutów Polskiej Akademii Nauk. Na konferencję nadesłano blisko 100 prac, z których każda została zaopiniowana przez dwóch członków Komitetu Naukowego Konferencji. Do prezentacji zakwalifikowano 89 prac.

Otwarcia Konferencji dokonał przewodniczący Komitetu Naukowego Konferencji prof. dr hab. inż. Włodzimierz Janke – prodziekan Wydziału Elektroniki

i Informatyki. Uczestnicy konferencji serdecznie gratulowali prof. dr hab. inż. Antoniemu Rogalskiemu z WAT w Warszawie, uzyskania godności członka korespondenta Polskiej Akademii Nauk.

Na zaproszenie Komitetu Naukowego, pięciu naukowców reprezentujących poszczególne obszary tematyczne przygotowało referaty plenarne:

□ prof. dr hab. inż. Janusz Dobrowolski – *Systemy MEMS na zakres częstotliwości radiowych i mikrofalowych*,

□ prof. dr hab. inż. Roman Szloch – *Metody mikroskopii bliskiego pola od mikro do nanoelektroniki: diagnostyka wytwarzanie*,

□ dr inż. Józef Gromek – *Technologie*

bezkontaktowych kart i etykiet do elektronicznej identyfikacji osób i produktów,

□ prof. dr hab. inż. Antoni Rogalski – *Stan i perspektywy rozwoju laserów i fotodetektorów z AlGaIn*,

□ prof. dr hab. inż. Andrzej Jeleński – *Półprzewodniki szerokopasmowe dla elektroniki i fotoniki*.

Pozostałe prezentacje podzielono na sześć grup tematycznych: elementy elektroniczne, układy analogowe, układy cyfrowe, optoelektronika, zastosowanie układów elektronicznych oraz szumy, zakłócenia, ograniczenia cieplne i niezawodność. Podczas konferencji wygłoszono 48 referatów, 46 referatów prezentowano w sesjach plakatowych. Referaty

prezentowano w języku polskim i angielskim. W ocenie Komitetu Naukowego i recenzentów poziom prezentowanych prac był wysoki. Na uwagę zasługuje duży udział młodych pracowników nauki. Komitet Naukowy dokonał wstępnego wyboru artykułów, które zostaną zamieszczone w biuletynie obcojęzycznym Polskiej Akademii Nauk. Biuletyn w całości zostanie poświęcony IV KKE.

W sesji poświęconej projektom finansowanym przez Ministerstwo Nauki i Informatyzacji, przedstawiono 15 referatów.

W trakcie Konferencji odbyła się sesja specjalna poświęcona dyskusji nad perspektywami **rozwoju technologii i zastosowania elementów z węgla krzemu w Polsce**. Dyskusja ta związana była z przygotowaniem wniosku do Ministerstwa Nauki i Informatyzacji o ustanowienie projektu badawczego zamawianego poświęconego węglowi krzemu. Przedstawiono 6 referatów informujących o pracach naukowych związanych z węglem krzemu.

W czasie trwania Konferencji odbywały się imprezy integrujące środowisko Elektroników, jak również promocja naszego regionu. Konferencja odbyła się w Darłowie-DarłóWKu Wsch. w obiektach Hotelu "Jan". Obiekt posiada profesjonalne Cen-

trum Konferencyjne oraz Park Wodny, zapewniający odnowę biologiczną. Ustalono termin kolejnej konferencji.

Piąta Krajowa Konferencja Elektroniki odbędzie się 12–14 czerwca 2006 roku w rejonie nadmorskim. Liczymy na to, że V Konferencja będzie i tym razem stanowiła forum interesujących prezentacji i twórczych dyskusji, a warunki pro-

wadzenia obrad i zakwaterowania oraz imprezy towarzyszące zyskają przychylną ocenę uczestników. Szczegóły organizacyjne znajdują się na stronie internetowej www.kke.man.koszalin.pl

Do zobaczenia nad Bałtykiem.

Komitet Naukowy i Organizacyjny

Konferencja regionalna

– Bilans pierwszego roku członkostwa Polski w UE z perspektywy województwa zachodniopomorskiego

Jednodniowa konferencja regionalna, z udziałem przedstawicieli władz centralnych, władz województwa, przedstawicieli konkretnych branż, środowisk naukowych, ekspertów i przedstawicieli mediów, odbyła się 17 maja 2005 roku w auli Politechniki Koszalińskiej. Organizatorem był Zachodniopomorski Urząd Wojewódzki przy współudziale Politechniki Koszalińskiej i Regionalnego Centrum Informacji Europejskiej w Koszalinie. Konferencja była transmitowana on-line w internecie.

Konferencja miała na celu dokonanie swobodnego podsumowania dotychczasowych działań i efektów pierwszego roku członkostwa w UE, prezentację szans i wyzwań stojących przed województwem zachodniopomorskim w kolejnych latach oraz promocję idei integracji europejskiej. Województwo zachodniopomorskie ze względu na swoje przygraniczne położenie jest w sposób szczególnie zainteresowane dalszym pogłębianiem procesu integracji.

Pierwsza rocznica wstąpienia Polski do struktur unijnych skłania do refleksji dotyczących efektów tego historycznego wydarzenia oraz każe formułować pytania o kierunki rozwoju województwa za-

chodniopomorskiego w warunkach rozszerzonej Europy. Kwestią priorytetową w tym kontekście staje się zatem stworzenie swoistej platformy dialogu, pomiędzy przedstawicielami świata polityki, nauki, gospodarki i administracji, na temat dziedzin priorytetowych dla naszego regionu.

W wystąpieniach oficjalnych gości powitali: Stanisław Wziątek – Wojewoda Zachodniopomorski, Mariusz Holiczki – Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego, prof. Tomasz Krzyżyński – Prorektor i Rektor elekt Politechniki Koszalińskiej, dr Piotr Drobniak – Szef Centrum Informacji Europejskiej, Radca Ministra w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej, dr Zofia Krzyżanowska – Radca Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, oraz Danuta Hübner – Komisarz ds. Polityki Regionalnej (z Brukseli, w formie telekonferencji).

W dalszej części konferencji odbyły się wystąpienia tematyczne ekspertów krajowych i regionalnych reprezentujących różne środowiska, podsumowujące dotychczasowe działania oraz efekty pierwszego roku członkostwa w UE, z perspektywy województwa zachodniopomorskiego. Kolejno przedstawione zostały prezentacje na następujące tematy:

*Stanisław Wziątek,
wojewoda zachodniopomorski*

- ❑ Pierwszy rok członkostwa w świadomości społecznej – Katarzyna Szłapka, Kierownik Regionalnego Centrum Informacji Europejskiej w Koszalinie,
- ❑ Zachodniopomorski rynek pracy – Sebastian Snop, Zastępca Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy,

- ❑ Przedsiębiorczość w regionie – Robert Zwierzchnikowski, Wiceprezydent Koszalińskiej Izby Przemysłowo-Handlowej,
- ❑ Znaczenie funduszy unijnych dla rozwoju województwa zachodniopomorskiego – Urszula Murawska, Naczelnik Wydziału Strategii Regionu i Programów Wojewódzkich,
- ❑ Oferta turystyczna Pomorza Zachodniego – Żaneta Krüger, Wiceprezes Zachodniopomorskiej Izby Turystyki,
- ❑ Edukacja w zjednoczonej Europie – prof. Tomasz Krzyżyński, Prorektor Politechniki Koszalińskiej,
- ❑ Rolnictwo w Zachodniopomorskiem – Roman Kobyliński, Dyrektor Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych.

Po przerwie głoszone wyniki i wręczono zespołom nagrody w konkursie „Moja szkoła w UE”. Protokół konkursowy odczytała przewodnicząca jury – pani Magdalena Skrzypek – konsultantka Regionalnego Centrum Informacji Europejskiej. Wojewoda zachodniopomorski, w asyście przedstawiciela RCIE, złożył gratulacje każdemu z uczestników konkursu oraz wręczył im dyplomy. Sześć zespołów ze szkół w różnych kategoriach – gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne – każdy składający się z nauczyciela i trzech uczniów, otrzymało również nagrody rzeczowe. Na koniec wrę-

czenia nagród przewodnicząca jury podzieliła się krótką refleksją na temat prac konkursowych i wyników konkursu.

W następnej części konferencji odbył się panel dyskusyjny z udziałem zaproszonych gości na temat szans, zagrożeń oraz wyzwań stojących przed województwem zachodniopomorskim w nowym unijnym okresie programowania 2007–2013. Uczestnikami panelu byli: Stanisław Wziątek – Wojewoda Zachodnio-

pomorski, Mariusz Holicki – Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego, dr Zofia Krzyżanowska – przedstawiciel Rządu RP, Radca Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, prof. Tomasz Krzyżyński – Prorektor Politechniki Koszalińskiej.

Konferencję prowadził Cezary Szewczyk, a jej zakończenia dokonał wojewoda zachodniopomorski.

Na podst. materiałów organizatorów konferencji (AM)

Konferencja – polityki i programy Unii Europejskiej

2 czerwca 2005 roku odbyła się w Koszalinie międzynarodowa konferencja zorganizowana przez Kierunek Geodezji i Kartografii Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska Politechniki Koszalińskiej, pt. „Polityki i programy Unii Europejskiej”. Przedsięwzięcie w całości zostało sfinansowane ze środków Unii Europejskiej (Modułu Jeana Monneta). Konferencja była podsumowaniem całorocznej pracy, szczególnie grupy studentów I roku Geodezji i Kartografii, nad zagadnieniami integracyjnymi, co było tematem dodatkowych różnorodnych zajęć w celu głębszego poznania problematyki europejskiej. Była to też niecodzienna okazja i dodatkowy walor intelektualno-wychowawczy, że nasi studenci mogli bezpośrednio uczestniczyć w konferencji oraz wygłaszać własne referaty na temat obywatelstwa w Unii Europejskiej.

Poza dużą grupą młodzieży studenckiej w konferencji wzięła udział kadra naukowo-dydaktyczna Politechniki Koszalińskiej, Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu Szczecińskiego, Bałtyckiej Wyższej Szkoły Humanistycznej w Koszalinie, Regionalnego Centrum Informacji Europejskiej w Koszalinie oraz zaproszeni goście z różnych instytucji szczebla miejskiego i powiatowego. Tematyka konferencji dotyczyła wielu dziedzin, które aktualnie są bardzo popularne i ważne dla dalszego kształtowania procesu integracyjnego. Konferencję otworzył i prowadził dr Piotr Wensierski, który jest odpowiedzialny za realizację „Modułu J. Monneta”.

Pierwsza wystąpiła prof. dr hab. Janina Ciechanowicz-McLean z Uniwersytetu Gdańskiego, z referatem pt. „Polityka i prawo ochrony środowiska naturalnego Unii Europejskiej w XXI wieku”. Zaprezentowała też dobre i złe strony różnych decyzji, szczególnie Komisji Europejskiej, i ich skutki. W referacie tym zaprezentowane zostały też trendy na pierwsze dwie dekady bieżącego wieku w zakresie intensyfikacji działań ochronnych środowiska naturalnego.

Gość z Niemiec – prof. dr hab. Charles Elworthy – dyr. Akademii Europejskiej w Wartkin (Niemcy) bardzo szczegółowo i ciekawie scharakteryzował cele i strukturę euroregionu „Pomerania”, którego członkiem jest między innymi miasto Koszalin. Prof. dr hab. Andrzej Głowacki z Uniwersytetu Szczecińskiego był ko-

Przy stole prezydialnym od lewej: prof. Andrzej Głowacki, dr Piotr Wensierski, prof. Janina Ciechanowicz-McLean

Referuje prof. dr hab. Charles Elworthy

lejnym mówcą. W swoim wystąpieniu skoncentrował się na znaczeniu i analizie najważniejszych wątków istniejących i funkcjonujących programów polityki strukturalnej Unii Europejskiej.

Z interesującym tematem, szczególnie dla młodzieży studenckiej, wystąpił prof. dr hab. Tadeusz Hryniewicz z Politechniki Koszalińskiej, który przedstawił problematykę realizacji programu „Sokrates-Erasmus” na przykładzie Politechniki Koszalińskiej. Mówca zwrócił uwagę na tendencję wzrostową budżetu związanego z wymianą studentów i pracowników naukowych, co tworzy nowe możliwości

w kształceniu naszej młodzieży oraz rozwijania współpracy kadry naukowo-dydaktycznej z ośrodkami naukowymi na naszym kontynencie.

Piotr Wensierski z Politechniki Koszalińskiej zaprezentował referat pt. „Rozważania nad traktatem ustanawiającym Konstytucję dla Europy”. Zostały również omówione wyniki przeprowadzonych referendum narodowych we Francji 29 maja i w Holandii 1 czerwca, i wynikających z tego faktu skutków dla Europy w najbliższej przyszłości.

Przedstawiciel Bałtyckiej Wyższej Szkoły Humanistycznej – dr inż. Wie-

ślaw Cienkowski, omówił zagadnienia związane z funduszami Unii Europejskiej dla małych i średnich przedsiębiorstw. Przedstawił też możliwości pozyskiwania wsparcia finansowego przez małe i średnie przedsiębiorstwa oraz mikroprzedsiębiorstwa z sektorowych programów operacyjnych.

Mgr inż. Urszula Marchlewicz z Politechniki Koszalińskiej omówiła akademickie programy Unii Europejskiej jako instrumenty wdrażania Strategii Lizbońskiej w regionach oraz przedstawiła schemat wsparcia rozwoju regionów.

Mgr Maria Pelc, również z Politechniki Koszalińskiej, przedstawiła sam program Leonardo da Vinci oraz sposoby jego realizacji w uczelni.

Konsultant Regionalnego Centrum Informacji Europejskiej – mgr Magdalena Skrzypek, szeroko przedstawiła zagadnienia związane z prawem funkcjonującym w UE, a dotyczącym obywateli Polski. Grupa studentów Geodezji i Kartografii Politechniki Koszalińskiej wygłosiła następujące komunikaty:

- *Rzecznik Praw Obywatelskich UE i polityce* – Honorata Stoltman
- *Ogólne wiadomości o obywatelstwie europejskim* – Małgorzata Kmita
- *Sądowa ochrona osób posiadających obywatelstwo europejskie* – Tomasz Kogut
- *Pomoc konsularna* – Łukasz Dominiak.

Podsumowania konferencji dokonał dr Piotr Wensierski, który podkreślił wysoki poziom przygotowanych referatów, jak też znaczną ich wartość merytoryczną. Publikacja pokonferencyjna, według niego, będzie bardzo przydatnym i wartościowym materiałem informacyjnym nie tylko dla studentów.

Studentki – Małgorzata Kmita i Honorata Stoltman, referuje dr Piotr Wensierski

Zamykając konferencję dr Piotr Wensierski podziękował wszystkim licznie przybyłym uczestnikom za udział w konferencji oraz za przygotowanie i zaprezentowanie referatów, komunikatów i wypowiedzi w dyskusji. Szczególnie serdecznie podziękował też zespołowi w składzie: prof. Tadeusz Hryniewicz, Urszula Marchlewicz, Maria Pelc, Magdalena Skrzypek i Wiesław Cienkowski za przygotowanie konferencji, jej oprawy oraz strony technicznej, co miało duży wpływ na sprawny jej przebieg.

Niezależnie od wygłoszonych na konferencji referatów do protokołu zostały złożone cztery dalsze referaty:

- prof. dr hab. Mykoła Zymomryja (Państwowy Uniwersytet Pedagogiczny im. W. Wynnyczenki w Kirowohradzie –

Ukraina) pt. “W świetle nieprzemijających wartości: Ukraina Polska”,

- prof. dr hab. Włodzimierz Deluga, dr Jerzy Czerwiński (Politechnika Koszalińska) pt. “Ewolucja poglądów społeczeństwa wobec wstąpienia Polski do Unii Europejskiej (w następujących okresach: 2003–2004 i 2005 maj–czerwiec)”;
- prof. dr hab. Janusz Soboń (Bałtycka Wyższa Szkoła Humanistyczna) pt. “Polityka społeczna w Unii Europejskiej”;
- dr Adam Roman, dr Piotr Wensierski (Politechnika Koszalińska) pt. “Formalna zmiana siły głosu każdego państwa w podejmowaniu decyzji w UE według propozycji zawartej w projekcie traktatu konstytucyjnego”.

Piotr Wensierski

Menedżer XXI wieku

Realizowanie konferencji naukowych zostało na stałe wpisane do kalendarza imprez Studenckiego Koła Menedżerów, które funkcjonuje na Wydziale Ekonomii i Zarządzania Politechniki Koszalińskiej. W dniach 6–8 maja br. SKM zorganizowało III Studencką Konferencję Naukową pn. “Menedżer XXI wieku”. Obejmowała ona trzy panele tematyczne dotyczące roli menedżera w małych i średnich formach przedsiębiorczości, źródeł sukcesów i porażek w zarządzaniu, roli marketingu w kreowaniu wizerunku menedżera.

Uczestnikami konferencji byli studenci z Akademii Ekonomicznej w Krakowie, Akademii Ekonomiczno-Informatycznej w Warszawie, Akademii Górniczo-Hutniczej, Wyższej Szkoły Biznesu w Gorzowie, Uniwersytetu Gdańskiego, Uniwersytetu Szczecińskiego, Politechniki Świętokrzyskiej, Politechniki Bia-

łostockiej, oraz pracownicy uczelni wyższych i przedsiębiorcy z regionu koszalińskiego.

Gościem honorowym pierwszego dnia konferencji był pan Roman Kluska, były prezes giełdowej spółki “Optimus S.A.”, bohater spektakularnego zwycięstwa nad fiskusem. Za “walkę z bezprawiem” aparatu państwowego otrzymał nagrodę Kisiela. Prelekcja na temat etyki menedżera oraz polityki gospodarczej kraju cieszyła się dużym zainteresowaniem. Podjętą tematykę etyki menedżera, negocjacji w interesach i konfliktów kontynuowali zaproszeni przez nas lokalni przedsiębiorcy, a mianowicie Pan Krzysztof Łukasik – prezes “Kospel S.A.”, Janusz Jankowiak – współwłaściciel firmy “JAAN Woźniakowski, Jankowiak Sp.j.”, a także Pan Władysław Husejko – zastępca dyrektora “Parku Naukowo-Technologicznego”, Pan Lech Wojciechowski – prezes “EkoWodrol sp. z o.o.” Referat dr. Pawła Krasieńskiego nt.: “Możliwości redukcji kosztów finansowania przy wykorzystaniu instrumentów pochodnych” zakończył oficjalną część kon-

Roman Kluska podczas prelekcji

ferencji. Uwieńczeniem pierwszego dnia obrad była uroczysta kolacja w restauracji "Klub Pod Żłotą Trąbką", podczas której swoją obecnością zaszczylili nas prezydent Koszalina – Mirosław Mikietyński – honorowy patron konferencji i wiceprezydent – Piotr Kroll. Patronami honorowymi byli również: Rektor – prof. Krzysztof Wawryn, dziekan Wydziału prof. Bogusław Polak oraz Business Centre Club. Patronaty medialne sprawowali Radio Koszalin, Głos Pomorza, a także TKK MAX.

Drugi dzień konferencji przebiegał pod znakiem obrad poruszających tematykę źródeł sukcesów i porażek w zarządzaniu. Tok obrad znakomicie poprowadził dr Ryszard Jankowiak. Drugi panel dotyczący roli marketingu w kreowaniu wizerunku menedżera rozpoczął prof. dr hab. Włodzimierz Deluga. Sesja pn.: "Rola menedżera w małych i średnich formach przedsiębiorczo-

c.d. na następnej stronie

Eurodeputowany z wizytą

Rozmowa z rektorem, zwiedzenie uczelni oraz spotkanie ze studentami i kadrą wypełniły program pobytu w Politechnice Koszalińskiej Bogusława Liberadzkiego – posła do Parlamentu Europejskiego.

Wizyta **Bogusława Liberadzkiego**, który jest profesorem ekonomii w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie i posłem do Europarlamentu z województwa zachodniopomorskiego, odbyła się 22 marca. Gość rozmawiał z rektorem, prof. dr hab. inż. **Krzysztofem Wawrynem**, zwiedził uczelnię, a następnie spotkał się ze studentami, pracownikami Politechniki oraz mieszkańcami Koszalina. Podczas tego spotkania poinformował o swojej pracy poselskiej oraz o działaniach na rzecz rozwoju gospodarczego województwa. Odpowiadał także na pytania słuchaczy. (RD)

Spotkanie z rektorem, profesorem Krzysztofem Wawrynem. Stoją od lewej: rektor, profesor Tomasz Krzyżyński – prorektor ds. nauki, Krystyna Kościńska – radna Rady Miejskiej w Koszalinie, poseł Bogusław Liberadzki

Spotkanie z eurodeputowanym w audytorium przy ulicy Śniadeckich

ści z uwzględnieniem procesu decyzyjnego” zamknęła sobotnie obrady. Panel poprowadziła dr Agnieszka Jakubowska. W tym dniu uczestnicy konferencji mieli okazję nie tylko na prezentację swojej wiedzy, ale także na wymianę poglądów, a wieczorem na integrację z uczestnikami konferencji, podczas ogniska w hotelu “Adhara” w Sarbinowie Morskim.

Dzięki sponsorom członkowie Studenckiego Koła Menedżerów mogli zapewnić gościom i uczestnikom wyśmienity poczęstunek. Naszymi sponsorami byli: Bank PKO S.A., firma “Kospel” S.A., “JAAN Woźniakowski, Jankowiak Sp.j.”, firma “EkoWodrol Sp. z o.o.” Poczta Polska, Supermarkety “Torg”, Hurtownia “Kajbi”, Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Import – Eksport “Makropol”, Przedsiębiorstwo Wielobranżowe “Kacper”, Kompania Piwowarska S.A., Browary “Brok Strzelec” S.A., Piekarnia “Bajgiel”, Piekarnia – Cukiernia “Zakalec”, Cukiernia “Pielesiak”, Piekarnia “Wega”, Piekarnia – Cukiernia “Stanisław Jakubow-

ski”, Piekarnia “Drzewiańska”, Piekarnia “Polpain – Stan”.

Studenckie Koło Menedżerów pragnie podziękować prof. Włodzimierzowi Deludze, prof. Tadeuszowi Waścińskiemu, dr. Ryszardowi Jankowiakowi oraz dr Alinie Oczachowskiej – opiekunce naszego koła – za pomoc i wsparcie przy organizacji konferencji. Wyrażamy również podziękowania dla regionalnych przedsiębiorców, którzy na forum konferencyjnym podzielili się z nami swymi doświadczeniami z zakresu zarządzania, negocjowania i etyki menedżera.

III Studencka Konferencja Naukowa zakończyła się sukcesem, którego wyznacznikiem były pozytywne oceny uczestników oraz duże zainteresowanie wśród studentów. Goście tegorocznej konferencji deklarują chęć udziału w jej następnej edycji. Mam nadzieję, że spotkamy się w przyszłym roku w szerszym gronie studentów, kadry naukowej i praktyków.

Ewa Reczka

Ekonomia instytucjonalna

Tadeusz Sznajderski

Ekonomia instytucjonalna jest szerokim nurtem badawczym metodologicznie niejednorodnym, bazująca na historycznej ekonomii zmiany (Thorstein Veblen, Wesley Mitchell, John Commons), zawierająca elementy ekonomii ewolucyjnej (Geoffrey M. Hodgson), ekonomii procesu rynkowego szkoły austriackiej (Carl Menger, Friedrich A. Hayek), teorii kosztów transakcji i praw własności (R. H. Coase), ekonomii konstytucyjnej (James M. Buchanan) oraz teorii zmiany instytucjonalnej (Douglas C. North).

Tym, co łączy różniące się pomiędzy sobą koncepcje i podejścia naukowe składające się na poszczególne nurty ekonomii instytucjonalnej jest twierdzenie, że instytucjonalna struktura gospodarki i społeczeństwa jest czynnikiem determinującym wymianę i produkcję.

Niektórzy ten szeroki nurt ekonomii dzielą na starą (T. Veblen, W. Mitchell, J. Commons), na którą wpłynęła szczególnie niemiecka szkoła historyczna, oraz nową ekonomię instytucjonalną (następcy i kontynuatorzy).

Podstawowym określeniem tej ekonomii jest pojęcie instytucji. To pojęcie jest pierwotne w porównaniu z definicją rynku. Instytucja to organizacja stosunków między podmiotami odbywająca się według norm prawnych. Niektórzy przedstawiciele tego kierunku za instytucję uznają trwały sposób myślenia lub działania powiązany z obyczajami grupy społecznej, bądź też ustabilizowany obyczaj przyjęty przez daną grupę społeczną albo zespół norm prawnych lub zwyczajowych dotyczących organizacji jakiejś dziedziny życia¹.

Douglas C. North, ekonomista amerykański, laureat Nagrody Nobla, definiuje instytucję: “Institutions are the rules of the game in a society; more formally they are the humanly devised constraints that shape human interaction. In consequence they structure incentives in exchange, whether political, social or economic”².

Instytucje mają znaczenie w interakcjach między podmiotami, są one długotrwałe i mają cechę samopodtrzymywania.

Ekonomiści reprezentujący aspekt instytucjonalny nie zawężają przedmiotu swych badań do przedmiotowo ujmowanych relacji podaży i popytu. Badając rynek, sposób alokacji dóbr i określania cen ujmują go wraz ze strukturami działają-

cych na nim podmiotów gospodarczych, instytucjami kształtującymi ich postępowanie i relacjami sił.

Zaś koncepcja neoklasyczna ekonomii upatruje istotę przedmiotu ekonomii w wyborze, w alokacji ograniczonych środków pomiędzy alternatywne, konkurujące podmioty. Jest to właśnie zagadnienie alokacji. Decyzje alokacyjne, czyli wybory ekonomiczne podejmowane przez każdy podmiot ekonomiczny: gospodarstwa, przedsiębiorstwa, osoby fizyczne, sumują się na ostateczne rozwiązanie ekonomicznego problemu, czyli znalezienie takiego wektora produkcji i wymiany oraz dopasowanego do nich wektora cen, które zapewniają odpowiednie maksimum zysku i użyteczność uczestnikom procesu gospodarczego.

Tak więc określenie podstawowego problemu ekonomicznego w kategoriach alokacji – logiki wyboru – ustawiło ekonomię na swoistej trajektorii dalszego rozwoju. Dlatego wybór maksymalizujący użyteczność przy wprowadzeniu określonych, upraszczających założeń, daje się przedstawić w postaci zadania matematycznego, zaś podmiot gospodarujący uzyskuje swoją reprezentację matematyczną w postaci uporządkowanego zbioru preferencji (consistent set of preference). Z kolei przedsiębiorstwo jest odwzorowane za pomocą krzywej kosztów i krzywej popytu. Postępująca formalizacja powyższego problemu doprowadziła do przeobrażenia ekonomii w matematykę inżynierii społecznej.

Drugą cechą neoklasycznej teorii ekonomii jest to, że podczas swego przedmiotu badań tworzy ogólny model upraszczający, odcinając się od konkretnych zjawisk wzbogaconych o cechy jednostkowe, indywidualne. Badania dotyczą nie konkretnego tu i teraz zachodzącego zjawiska ekonomicznego, ale wyabstrahowanego teoretycznego modelu pozbawionego cech indywidualnych.

Nadto przy wyborze ekonomicznym zakłada się istnienie pełnej racjonalności i znajomości wszystkich informacji dotyczących pełnej znajomości funkcji produkcji i preferencji konsumpcyjnej oraz orientacji podmiotu decydującego się na maksymalizację wielkości najlepiej przybliżającego jego cele. Homo economicus działa i dokonuje wyborów w warunkach pełnej racjonalności. Podstawowym, przyjmowanym jako oczywisty, warunkiem wyboru jest też pełna znajomość warunków

i konsekwencji wyboru oraz pełne rozeznanie, co do stopnia osiągnięcia celów podmiotu przy różnych wchodzących w rachubę możliwościach działania.

Oczywistość przedstawionych założeń została zakwestionowana przez H. Simona³ i przedstawicieli ekonomii instytucjonalnej. Uznają oni, że istnieją naturalne ograniczenia poznawcze powodujące, że określony wybór ekonomiczny nie może być uważany za dokonany zgodnie z zasadą pełnej racjonalności. Ograniczenia o charakterze obiektywnym wynikają z niepełnej wiedzy o rzeczywistości oraz z nie w pełni określonych lub zhierarchizowanych celów decydującego podmiotu. Zatem podmiot decydujący usiłuje być racjonalnym, ale obiektywnie nim nie jest. Racjonalność jego postępowania jest więc jedynie intencjonalna, a nie absolutna.

Ekonomia instytucjonalna przyjmuje tezę, że podmioty działające kierują się racjonalnością intencjonalną, ograniczoną (bounded rationality), a nie pełną. Szczególnie istotnym czynnikiem ograniczającym racjonalność w podejmowaniu decyzji jest świadomość istnienia ryzyka związanego z motywacjami współpracujących podmiotów⁴.

Drugi rodzaj założeń dotyczy tworzenia ogólnego, wyabstrahowanego modelu pozbawionego cech indywidualnych, będącego więc uproszczonym ahistorycznym przedmiotem analizy ekonomicznej.

Ekonomia instytucjonalna nie umniejszając konieczności stosowania uproszczeń i budowania modeli, stwierdza, że rzeczywistość konkretnych, wchodzących w interakcje pomiędzy sobą podmiotów jest często zbyt istotna, by można było abstrahować od nich. Kładzie nacisk, w odróżnieniu od neoklasycznego, ahistorycznego podejścia, na zmiany, ewolucję, procesy adaptacyjne w procesach ekonomicznych. "Ekonomiści [neoklasycyjni] postrzegają zachowania ekonomiczne jako uniwersalne w czasie i przestrzeni. Instytucjonalni ekonomiści traktują je jako uniwersalne w czasie i przestrzeni, ale traktują je jako specyficzne dla danego czasu i miejsca. [Neoklasyczny] ekonomista twierdzi, że zachowania ekonomiczne maksymalizują, instytucjonalni ekonomiści myślą o gospodarce jako o drodze, dzięki której społeczeństwo zaspokaja swe potrzeby"⁵.

Proces ewolucji ekonomiczno-społecznej jest do pewnego stopnia podobny do darwinowskiej koncepcji, o innym jednak pochodzeniu i charakterze.

Ekonomiści instytucjonalni nie przyjmują założenia "standardyzacji" sposobu postępowania podmiotów ekonomicznych i "ogólności" modeli teoretycznych badań. Badanie ekonomiczne musi uwzględniać szersze społeczne, prawne, polityczne tło, a także różnorodność jednostek. Stąd ujmowanie przedmiotu ekonomicznych badań w jego historycznym rozwoju. Szczególnym propagatorem powyższych tez jest Douglass C. North. W swym dziele "Institutions, Institutional Change and Economic Performance" stwierdził: "History matters. It matters not just because we can learn from the past, but because the present and the future are connected to the past by the continuity of a society's institutions. Today's and tomorrow's choices are shaped by the past. And the past can only be made intelligible as a story of institutional evolution"⁶. North dodaje też: "A theory of institutional change not only to provide a framework for economic (and other) history, but also to explain how the past influences the present and future"⁷.

Podobnie inny przedstawiciel ekonomii instytucjonalnej J.K. Galbraith podkreśla: "Ekonomii nie można zrozumieć bez znajomości jej historii. Teorie ekonomiczne są zawsze wytwor-

rem określonego czasu i miejsca. Nie można ich rozpatrywać w oderwaniu od świata, który próbują wyjaśnić. A ten świat się zmienia, podlega procesowi nieustannych przemian. Jeżeli więc teorie ekonomiczne mają zachować swój związek z rzeczywistością muszą się także zmieniać"⁸. W tym samym dziele J.K. Galbraith dodaje: "Możemy próbować zrozumieć terażniejszość, ponieważ przyszłość nieuchronnie zachowa pewne istotne aspekty tego, co istnieje obecnie, a z kolei terażniejszość jest niewątpliwie owocem przeszłości. Tylko na podstawie tego, jak oceniamy kształtowanie się w przeszłości cen i produkcji, zatrudnienia i bezrobocia, podziału dochodu i bogactwa, oszczędności, bankowości i inwestycji oraz istoty i perspektyw kapitalizmu i socjalizmu, możemy zrozumieć terażniejszość, a tym samym – w jakiejś nieznaczącej mierze – także i przyszłość"⁹.

Galbraith, podobnie jak inni przedstawiciele ekonomii instytucjonalnej, podkreślał rolę rozwoju historycznego w świecie ekonomii. "Przeszłość nie jest tylko biernym przedmiotem zainteresowania, ale aktywnie z wielką siłą kształtuje zarówno terażniejszość, jak i przyszłość. Tam, gdzie w grę wchodzi ekonomia, wpływ historii jest wyraźnie widoczny. Terażniejszości nie można zrozumieć, jeśli się nie weźmie pod uwagę przeszłości"¹⁰.

Już twórca ekonomii instytucjonalnej T. Veblen dostrzegł rolę zmian historycznych w badaniach ekonomicznych. Veblen, podobnie jak Mitchell, zwracał uwagę: "The question is not how things stabilize themselves in a 'static state', but how they endlessly grow and change"¹¹.

G. M. Hodgson, uznany za najwybitniejszego przedstawiciela ekonomii instytucjonalnej w Europie, profesor ekonomii Oxfordu, podkreśla rolę twórcy tego kierunku: "Veblen's crucial argument against neoclassical theory was not that it was unrealistic but that it was inadequate for the theoretical purpose. His intention was to analyse the process of change and transformation in the modern economy"¹².

Veblen był przeciwny neoklasycznej statycznej teorii ekonomii, ponieważ: "In his criticism he put great stress both on the process of economic evolution and technological transformation"¹³.

Ekonomiści instytucjonalni uznają holistyczną koncepcję analizy, a nie "kawałkowania" rzeczywistości, jak jest to w neoklasycznej koncepcji. "Economists generally fail to recognize that the economy is merely one aspect of whole ecological and social fabric: a living system composed of human beings in continual interaction with one another and with their natural resources, most of which are, in turn, living organisms. The basic error of the social sciences is to divide this fabric in fragments, assumed to be independent and to be dealt with in separate academic departments"¹⁴.

Ekonomiści instytucjonalni zakładają nieredukcjonizm w sprawie analizy przedmiotu badań. Zachowanie grupy lub systemu, większej całości nie może być wyłącznie podporządkowane do funkcjonowania poszczególnych jednostek lub pojedynczych części procesu. Nie zakładają również autonomności postępowania jednostkowego podmiotu ekonomicznego w stosunku do grupy podmiotów.

Zamiast jednoznacznego założenia "oddolnego" (od jednostki do grupy podmiotów) lub "odgórnego" (od grupy do indywidualnego podmiotu) oddziaływania ekonomicznego, przyjmowane jest założenie interakcji czynników sprawczych występujących na różnych poziomach hierarchii społeczno-ekonomicznych. W sensie metodologicznym oznacza to, że

w teorii instytucjonalnej nie występuje jeden podstawowy poziom czy jednostka. Grupy społeczno-ekonomiczne mogą ujawniać cechy różne od sumy cech znajdujących się w nich jednostek.

Cechą wyróżniającą ekonomię instytucjonalną od innych kierunków jest ujmowanie przedmiotu badań ekonomicznych w szerokim społecznym, a nawet politycznym kontekście. Wskazywał już na to T. Veblen: "The wants and desires, the end and the aim, the ways and the means, the amplitude and drift of the individual's conduct are functions of an institutional variable that is of a highly complex and wholly unstable character"¹⁵.

G. M. Hodgson podkreśla społeczny charakter rynku ekonomicznego: "The market is itself a social institution"¹⁶. Wskazuje też cztery zasady, które występują w ekonomii instytucjonalnej T. Veblena:

1. Zależność społecznych struktur od jednostki. Jednostki przez ich działanie mogą tworzyć, potwierdzać, reprodukcować, odtwarzać, transformować lub niszczyć społeczne struktury.
2. Negacja metodologicznego indywidualizmu. Społeczne struktury nie mogą być wyjaśnione całkowicie przez jednostki i ich relacje.
3. Zależność jednostek od społecznych struktur. Jednostki zależą w swym istnieniu i oddziaływaniu od struktur społecznych. Indywidualne zachowanie jest istotnie uzależnione od społeczno-strukturalnego kontekstu.
4. Negacja metodologicznego kolektywizmu. Indywidualne zachowania nie mogą być wyjaśnione całkowicie poprzez struktury społeczne¹⁷.

Z kolei J.K. Galbraith dodaje: "Ekonomia nie może istnieć bez polityki... Teorie ekonomiczne rzeczywiście nadają polityce kierunek, ale są również dziećmi polityki oraz interesów, którym ona służy"¹⁸.

W ekonomii instytucjonalnej lub ściślej instytucjonalno-ewolucyjnej obok czynników endogenicznych, stricte gospodarczych, na procesy ekonomiczne ma wpływ cały zespół czynników egzogenicznych: historycznych, społecznych, kulturowych tworzących holistyczną strukturę, zgodnie z koncepcją "wszystko ze wszystkim się łączy, wszystko na wszystko ma wpływ".

Przedmiot swych badań przedstawiciele ekonomii instytucjonalnej rozpatrują posługując się czteropozomową klasyfikacją analizy zjawisk ekonomiczno-społecznych¹⁹:

Poziom I – otoczenie społeczne (instytucje nieformalne, kultura, zwyczaje, religia, środowisko społeczne),

Poziom II – otoczenie instytucjonalne (prawne reguły funkcjonowania, prawa własności egzekwowane przez aparat sądowniczo-administracyjny),

Poziom III – zarządzanie (reguły realizacji działań gospodarczych, dostosowanie struktur zarządzania do cech transakcji),

Poziom IV – alokacja zasobów (określanie cen, ilości i zatrudnienia, dobieranie bodźców).

Wszystkie powyżej przedstawione poziomy są ze sobą powiązane, przy czym poziomy pierwsze (wyższe) wpływają i nakładają ograniczenia na stan i rozwój poziomów niższych. Im wyższy poziom, tym wolniejsze są zachodzące zmiany. Najwolniej zmienia się otoczenie społeczne, kulturowe, religijne.

Reguły drugiego poziomu będące formalnymi "zasadami gry", są zazwyczaj skodyfikowane w postaci norm prawnych.

Instytucje dzielą się na formalne i nieformalne. Do instytucji formalnych zalicza się wszystkie reguły postępowania

mające postać pisaną. Zawierają one normy polityczne, jurydyczno-społeczne, ekonomiczne i kontrakty. Funkcjonują one w strukturze hierarchicznej, obejmującej jako podstawę konstytucję, poprzez różne zbiory aktów prawnych, statuty, reguły administracyjne, prawo zwyczajowe, prawo lokalne. Douglass C. North w pracy "Institutions, Institutional Change and Economic Performance" skomentował: "A hierarchy of rules – constitutional, statute law, common law (and even bylaws) – together will define the formal structure of rights"²⁰.

Normy formalne, choć występują we wszystkich współczesnych gospodarkach, są niewystarczające do regulowania wszelkich interakcji społecznych. Dlatego muszą być uzupełniane przez grupę norm nieformalnych w postaci zwyczajów, reguł postępowania, konwencji. Normy nieformalne pełnią funkcje uzupełniania, bądź rozszerzania obszaru oddziaływania norm formalnych. Jeśli w danym kraju istnieje spójny system norm formalnych oraz uzupełniających je norm nieformalnych, wysoka jakość egzekucji prawa, to powstaje sieć instytucji zapewniająca efektywne działanie rynków.

Konkludując można stwierdzić, że ekonomia instytucjonalna uzupełnia neoklasyczną teorię o analizy instytucji jako podstawowego ogniwa procesów ekonomicznych, normy formalne będące zespołem norm prawnych usprawniających funkcjonowanie instytucji, holistyczne ujmowanie rzeczywistości i czynników wpływających na ekonomię, a przez to będzie odgrywać ważną rolę w ekonomicznej teorii zachowań w najbliższej przyszłości²¹.

Tadeusz Sznajderski

¹ M. Lisowska, Instytucjonalne wymiary procesu transformacji w Polsce, SGH, Warszawa 2004, s. 15.

² D. C. North, The Contribution of the New Institutional Economics to an Understanding of the Transition Problem, UNU/WIDER, Helsinki 1997, s. 2.

³ H. Simon, Theories of Decision Making in Business Organizations, "American Economic Review" vol. 49/1959, s. 253–283.

⁴ G. M. Hodgson, Economics and Institutions. A Manifesto for a Modern Institutional Economics, Polity Press, Oxford 1988, s. 79.

⁵ J. Małysz, Instytucje a koszty transakcyjne w świetle neoinstytucjonalnej ekonomii, "Ekonomista" nr 3/2003, s. 315.

⁶ D. C. North, Institutions, Institutional Change and Economic Performance, Cambridge University Press, Cambridge 1990, s. VII

⁷ D. C. North, Institutions... dz. cyt., s. 3.

⁸ J. K. Galbraith, Ekonomia w perspektywie. Krytyka historyczna, PWE, Warszawa 1997, s. 11.

⁹ J. K. Galbraith, Ekonomia... dz. cyt., s. 15.

¹⁰ J. K. Galbraith, Ekonomia... dz. cyt., s. 312.

¹¹ T. B. Veblen, Essays in Our Changing Order, ed. L. Ardroni, The Viking Press, New York 1954, s. 8.

¹² G. M. Hodgson, Economics... dz. cyt., s. 23.

¹³ G. M. Hodgson, Economics... dz. cyt., s. 20.

¹⁴ F. Capra, The Turning Point: Science, Society and the Rising Culture, Wildwood House, London 1982, cyt. za G. M. Hodgson, Economics... dz. cyt., s. 19.

¹⁵ T. Veblen, The Limitations of Marginal Utility, "Journal of Political Economy", no 17/1909, s. 245.

¹⁶ G. M. Hodgson, Economics... dz. cyt., s. 26.

¹⁷ G. M. Hodgson, Economics and Evolution. Bringing Life Back into Economics, Polity Press, Cambridge 1993, s. 179.

¹⁸ J. K. Galbraith, Ekonomia... dz. cyt., s. 312.

¹⁹ O. E. Williamson, The New Institutional Economics: Taking Stock, Looking Ahead, "Journal of Economic Literature", vol. 38/2000, s. 597

²⁰ D. C. North, Institutions... dz. cyt., s. 61.

²¹ Por. J. Buchanan, Economics in the Post-Socialist Century, w: J. Hey, ed., The Future of Economics, Blackwell, Oxford 1992, s. 71.

Minister z wizytą

Mirosław Sawicki – minister edukacji narodowej i sportu odwiedził **Politechnikę Koszalińską**.

Minister przyjechał do Koszalina 23 marca. Spotkał się m.in. z władzami miasta oraz z kierownictwem naszej uczelni. Po obejrzeniu budynków przy ulicy Śniadeckich, a w nich kilku laboratoriów, audytoriów oraz sali Senatu, **Mirosław Sawicki** stwierdził, że Politechnikę Koszalińską odwiedza pierwszy raz i dodał:

– Jestem pod ogromnym wrażeniem rozwoju uczelni. Gratuluję władzom uczelni i wszystkim współpracownikom.

W spotkaniu w Politechnice i rozmowie z ministrem uczestniczyli: ksiądz biskup ordynariusz **Kazimierz Nycz**, **Stanisław Wziątek** – wojewoda zachodniopomorski, **Jerzy Kotłęga** – zachodniopomorski kurator oświaty, **Mirosław Mikietyński** – prezydent Koszalina oraz prof. dr hab. inż. **Krzysztof Wawryn** – rektor i prof. dr hab. inż. **Tomasz Heese** – prorektor ds. nauczania.

(RD)

W laboratorium Katedry Technologii Wody i Ścieków. Kierownik Katedry – prof. dr hab. inż. Anna Maria Anielak przedstawia gościom zakres prowadzonych badań naukowych

Spotkanie w gabinecie rektora. Stoją od lewej: kurator Jerzy Kotłęga, minister Mirosław Sawicki, rektor profesor Krzysztof Wawryn, wojewoda Stanisław Wziątek

Przy makiecie rozbudowy uczelni rektor profesor Krzysztof Wawryn informuje o perspektywach rozwoju Politechniki Koszalińskiej. Od lewej stoją: prorektor profesor Tomasz Heese, ksiądz biskup Kazimierz Nycz, minister Mirosław Sawicki, rektor profesor Krzysztof Wawryn i prezydent miasta Mirosław Mikietyński

Za europejskie pieniądze

Budowa trwa

Sukcesem Politechniki Koszalińskiej zakończyły się starania o uzyskanie z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej na dofinansowanie budowy Centralnego Laboratorium Wydziału Elektroniki i Informatyki przy ulicy Śniadeczych. Budowa już się rozpoczęła.

Sukces uczelni jest tym większy, że w województwie zachodniopomorskim w dziedzinie infrastruktury edukacyjnej na 90 złożonych projektów do realizacji zakwalifikowano tylko cztery, wśród których projekt Politechniki będzie wsparty najwyższą kwotą – 5,64 mln zł.

Pieniądze te, uzyskane w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego, którym kieruje wojewoda zachodniopomorski, stanowią 75 proc. kosztów inwestycji, zaplanowanych na 7,52 mln zł. Resztę sfinansują: 1,06 mln zł (14 %) – Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu oraz 0,82 mln zł (11%) – uczelnia.

Zwieńczeniem starań uczelni o „europejskie pieniądze” było uroczyste spotkanie (na zdjęciu – jego uczestnicy) w koszalińskim oddziale Urzędu Wojewódzkiego, podczas którego doszło do podpisania umowy między reprezentującym uczelnię rektorem, prof. dr hab. inż. **Krzysztofem Wawrynem** a wojewodą **Stanisławem Wziątkiem** (na zdjęciu – w chwilę po podpisaniu umowy). W spotkaniu uczestniczyli także przedstawiciele samorządów lokalnych, które uzyskały dofinansowanie na inwestycje komunalne.

Budowa Centralnego Laboratorium Wydziału Elektroniki i Informatyki ruszyła wczesną wiosną. Według projektu będzie to 3-kondygnacyjny budynek o powierzchni użytkowej ponad 3 tys. m kw., w którym znajdą się laboratoria i zespoły laboratoriów, centrum informatyczne oraz centrum komputerowe uczelni. Budowa ma się zakończyć w połowie roku 2007.

(RD)

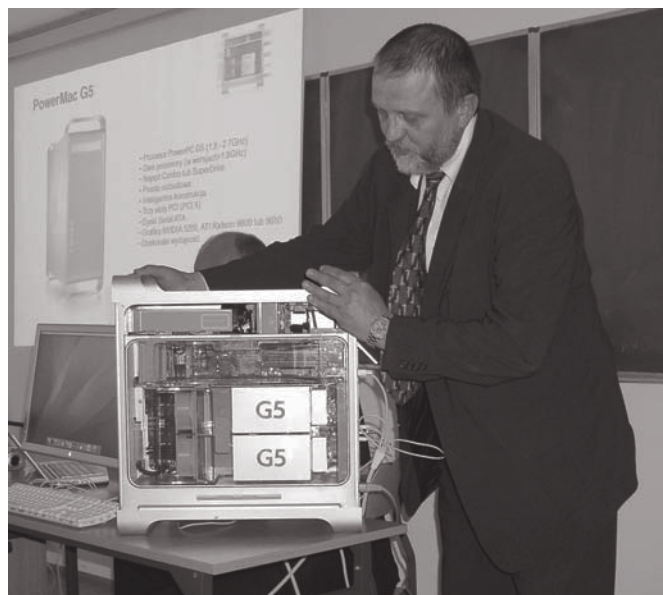
Apple Macintosh na wyciągnięcie ręki

19 maja 2005 Wydział Elektroniki i Informatyki zorganizował seminarium na temat: "Sprzęt i oprogramowanie Apple Macintosh w edukacji". Zaproszeni na seminarium prelegenci to pracownicy firmy Apple IMC Poland¹. Apple jest jedną z najstarszych oraz największych firm komputerowych. Od początku swojego istnienia firma uważana jest za innowacyjną oraz odważnie wprowadzającą nowości na rynek komputerowy. Ponad dwadzieścia lat temu Apple wprowadziło na rynek pierwszy komputer wyposażony w mysz oraz graficzny interfejs użytkownika. Apple wprowadziło po raz pierwszy do powszechnego użytku m.in. takie technologie, jak dyskietka 3.5 cala, drukarka laserowa, palmtopy, magistralę FireWire, sieci bezprzewodowe. Dwa lata temu firma wyprodukowała pierwszy komputer osobisty z 64-bitowym procesorem, rok później procesory te trafiły do komputerów domowych. Najnowszym produktem firmy jest MacMini² – pełnowartościowy komputer z procesorem PowerPC G4 mieszczący się w koscie o boku 16,5 cm oraz wysokości 5 cm.

Na dzień dzisiejszy komputery Macintosh to standardowe wyposażenie wszędzie tam, gdzie ważna jest niezawodność, szybkość działania, łatwość użycia, niskie koszty użytkowania. Dla przykładu, przeszło 80 procent prasy codziennej w Polsce wydawane jest na Macach, prawie 60 proc. profesjonalnych stron WWW też powstaje na tej platformie.

Komputery Apple zarządzane są przez system Mac OS X. Lata doświadczeń w konstruowaniu prostych i przyjaznych użytkownikowi rozwiązań spowodowały, iż interfejs Mac OS X jest uważany za najwygodniejszy oraz najbardziej intuicyjny z dostępnych systemów operacyjnych. System ten jest oparty na architekturze Mach oraz module sieci z systemów BSD. To połączenie powoduje, iż jest to najnowocześniejszy system uniksowy na świecie. Konsekwencją tego jest m.in. całkowita odporność na wirusy, wysoka stabilność, brak sterowników oraz bezpieczeństwo. Przy tym, jak powiedział podczas wystąpienia dr Janusz Borodziński, system ten jest "Unixem z ludzką twarzą". System jest przyjazny użytkownikowi, a dzięki oparciu części systemu na technologiach z rodziny OpenSource można instalować oraz używać praktycznie całe oprogramowanie dostępne dla systemów linuksowych. Sam Linus Torvalds, znany jako twórca i autor systemu Linux na platformę x86 poinformował, że pracuje obecnie na komputerze Apple Macintosh.

Obecnie każdy komputer Apple poza systemem operacyjnym jest wyposażony bezpłatnie w pakiet aplikacji iLife, zaprezentowany na seminarium przez Adama Cyrańskiego. Jest to rodzina programów, która pozwala na pełne wykorzystanie każdego cyfrowego urządzenia, jakie można podłączyć do komputera. W skład pakietu wchodzi:

*Moc z bliska – PowerMac Dual G5
prezentowany przez dr Janusza Borodzińskiego*

- ❑ iTunes do zarządzania bazą muzyki zgromadzonej na płytach CD, komputerze, odtwarzaczach mp3 oraz w sieci;
- ❑ iPhoto program, który automatycznie rozpoznaje oraz obsługuje wszystkie aparaty cyfrowe dostępne na rynku, w programie tym można skatalogować fotografie, skorygować niedoskonałości zdjęć a także przygotować pokaz lub zamówić odbitki przez Internet;
- ❑ iMovie HD to pierwszy powszechnie dostępny program do montażu video pozwalający pracować w najnowszej technologii HDTV, jednocześnie jest to program, którego opanowanie zajmuje kilka minut;

*Mały przed "komisją wydziałową" – MacMini poddawany oględzinom
przez pracowników Wydziału Elektroniki i Informatyki*

- ❑ iDVD pozwala na przygotowanie profesjonalnej płyty DVD, oraz wzbogacenie jej o efektowne menu;
- ❑ GarageBand który pozwala na utworzenie studia muzycznego, aplikacja zawiera bazę kilku tysięcy instrumentów oraz próbek, pozwala to na tworzenie za pomocą jednego komputera orkiestrowych aranżacji muzycznych.

Programy z pakietu iLife są ze sobą w pełni zintegrowane, np. muzyka utworzona w GarageBand lub zaimportowana do iTunes natychmiast może być zastosowana jako podkład muzyczny w iDVD lub jako ścieżka dźwiękowa w iMovie HD.

Macintosh jest łatwy w obsłudze, ładny, jest to produkt markowy, komputery te nie "starzeją" się tak szybko, jak pecety i dodają właścicielom prestiżu. Są jednak i trudności, które napotyka przeciętny użytkownik Apple w Polsce: największym problemem jest to, że oryginalnie system MacOSX nie ma zasobów polskich. Mimo, że firma SAD cierpliwie tłumaczy kolejne systemy na polski, to i tak spora część użytkowników preferuje język angielski. Wynika to jednak raczej z przyzwyczajenia, a nie z realnych problemów. Faktem jest, że mało jest programów stworzonych dla MacOS w Polsce. Wynika to z małej popularności platformy Apple wśród informatyków, co za tym idzie mało osób wie, że programy na Apple pisze się podobnie jak na Linuksa – jest to w końcu Unix. Seminarium w Koszalinie, jak i podobne spotkania na innych uczelniach o profilu informatycznym, miało między innymi na celu obalenie mitu, że Apple to coś egzotycznego. Być może w efekcie takich spotkań doczekamy się kiedyś w Polsce podobnej liczby programistów na platformę Apple jak we Francji czy Niemczech.

Istotnym jest to, że komputery Macintosh są bardzo popularne w edukacji na całym świecie, np. około 50 procent komputerów w szkołach w USA i przeszło 10 procent w Polsce to Macintoshe. Co najważniejsze – nie ma tu komputerów „drugiej kategorii”. Macintoshe, które trafiają do polskich szkół, to te same komputery, które obsługują centrum sejsmologiczne laboratorium

*Co każdy Mac może – tłumaczy pracownik firmy Apple
Adam Cyrański*

w Loma Prieta w Kalifornii; szkolne serwery w polskich liceach to takie same PowerMac, jakich używa jako serwerów kwatermistrzostwo US Army czy filmowcy Hollywood.

Gdański Dom Wydawniczy w roku 2000 wydrukował pierwszy podręcznik szkolny do nauki elementów informatyki na komputerach Apple Macintosh. Podręcznik autorstwa Jarosława Skłodowskiego "Macintosh idzie do szkoły" jest adresowany głównie do uczniów gimnazjów, ale może z niego skorzystać każdy, kto zaczyna swoją przygodę z Macintoshem. Książka prostym i komunikatywnym językiem omawia system operacyjny MacOS, edytor tekstu, arkusz kalkulacyjny,

program graficzny i bazę danych. Wprowadza także ucznia w problematykę algorytmów, języka Logo, Internetu i w świat programowania w języku Pascal. Uczy właściwego posługiwania się komputerem i wykorzystania oprogramowania. Warto również zwrócić uwagę na fakt, że projekt³ „Pracownie komputerowe dla szkół”, finansowany Ministerstwem Edukacji Narodowej i Sportu wspólnie z Europejskim Funduszem Społecznym przewiduje możliwość wyboru jako platformy edukacyjnej komputerów Apple Macintosh. Kolejne pokolenie młodzieży przyjdzie na studia z wiedzą i doświadczeniem w tej nowoczesnej technologii. Czy my, pracownicy uczelni jesteśmy do tego przygotowani?

Walery Susłow

zdjęcia: Michał Statkiewicz

Gotowi na zmianę? Studenci WEiI byli najbardziej liczną i najbardziej aktywną grupą wśród uczestników seminarium

¹ <http://www.apple.com.pl>

² <http://www.apple.com.pl/macmini/>

³ http://www.menis.gov.pl/oswiata/ed_infor/pracownie.php

„Polska, Europa, Świat Jana Pawła II”

16 maja 2005 r. pracownicy katedr humanistycznych Wydziału Ekonomii i Zarządzania zaprosili społeczność akademicką Wydziału i koszalińskie szkoły na I seminarium „Polska, Europa, Świat Jana Pawła II”. Na seminarium przybyli m.in.: JM rektor prof. Krzysztof Wawryn, rektor – elekt prof. Tomasz Krzyżyński, prorektor prof. Michał Jasiulewicz, wicestarosta koszaliński mgr Henryk Pacjan, studenci, uczniowie i nauczyciele. Pieśni religijne śpiewał chór Politechniki Koszalińskiej pod batutą dr. Marka Bohuszewicza. Gości i referentów powitali: dziekan Wydziału prof. Bogusław Polak i JM rektor prof. Krzysztof Wawryn.

Referaty wygłaszali: JE ksiądz biskup dr Kazimierz Nycz, ordynariusz diecezji koszalińsko-kołobrzesckiej; ks. prof. nadzw. dr hab. Zdzisław Kroplewski, dziekan Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego; dr Michał Polak; prof. dr hab. Bogusław Polak; ks. Henryk Romanik. Skrótów wystąpień poniżej i w następnym numerze.

„Europa potrzebuje Polski, Polska Europy”.

Jan Paweł II wobec akcesji Polski do Unii Europejskiej

(skrót wystąpienia prof. Bogusława Polaka)

Dla Jana Pawła II pojęcia Europa i Polska są ze sobą związane od ponad tysiąca lat. Podczas swego Pontyfikatu stale akcentował, iż jako naród i państwo zawsze byliśmy w Europie: *gdyż ją tworzyliśmy w większym nieraz stopniu niż ci, którzy bez przerwy powołują się na swoją Europejskość.*

Już u progu pontyfikatu, w czasie pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny, Jan Paweł II głośno apelował, iż: *Nie może być Europy Środkowej bez Polski niepodległej na jej mapie.* Przywiązywał ogromną rolę do wydarzeń w Polsce, w sierpniu 1980 r., akcentując, iż Polacy *„upomnieli się o wolność, godność i sprawiedliwość”*, sprzeciwili się zniewoleniu i ograniczeniu suwerenności, a Kościół był obrońcą praw sumienia i to nie tylko ludzi wierzących. Historyczny „zakręt” Polski w 1989 r. traktował jako logiczne zamknięcie tych wysiłków, doceniając ich znaczenie dla innych krajów Europy Środkowej i Wschodniej.

Jest zrozumiałe, że po 1989 r. Papież koncentrował się na odzyskaniu przez Polskę niepodległości i sposobie jej wykorzystania. Akcentował znaczenie „Solidarności” i postać księdza Jerzego Popiełuszki, który przez swoje męczeństwo w imię wol-

ności każdego człowieka stał się patronem naszej (polskiej, B.P.) obecności w Europie i ma prawo obywatelstwa w Europie.

W wygłoszonej w Warszawie 9 czerwca 1991 r. homilii dotyczącej kwestii *Polska a Europejskość*, akcentował, że Polska, kraj w środku Europy naznaczony jest własną europejskością. Dalej, że *zbyt się szafuje tym upokarzającym argumentem, że mamy dopiero wchodzić do Europy.*

Wracając do wspomnianej wyżej pielgrzymki Ojca Świętego do Ojczyzny w 1997 r., warto przywołać wezwanie do prezydentów siedmiu państw Europy Środkowej – w tym także prezydenta Polski – przybyłych 3 czerwca 1997 r. do Gniezna:

Dzisiaj otwierają się przed nimi nowe drogi. Trzeba, aby Europejczycy umieli zdecydowanie podjąć wysiłek twórczej współpracy, aby umacniali pokój między sobą i wokół siebie! Nie można pozostawić żadnego kraju, nawet słabszego, poza obrębem wspólnot, które obecnie powstają!

O integracji mówił Papież podczas wystąpienia w polskim Sejmie 11 czerwca 1999 r.: *Polska ma pełne prawo, aby uczestniczyć w ogólnym procesie postępu i rozwoju świata, zwłaszcza Europy. Integracja Polski z Unią Europejską jest od samego początku wspierana przez Stolicę Apostolską.*

Zegnając się z Ojczyzną 19 sierpnia 2002 r. na lotnisku w Balicach Papież przypomniał raz jeszcze: *Odjeżdżając, te trud-*

ne sprawy Ojczyzny chcę polecić Bożej Opatrzności i zachęcić wszystkich odpowiedzialnych za stan państwa do troski o dobro Rzeczypospolitej i jej obywateli. Niech zapanuje duch miłosierdzia, bratniej solidarności, zgody i współpracy oraz autentycznej troski o dobro naszej Ojczyzny. Mam nadzieję, że pielęgnując te wartości, społeczeństwo polskie – które od wieków przynależy do Europy – znajdzie właściwe sobie miejsce w strukturach Wspólnoty Europejskiej i nie tylko nie zatraci własnej tożsamości, ale ubogaci swą tradycją ten kontynent i cały świat.

Wypowiedzi w tym tonie było wiele, ale największe znaczenie miał głos Ojca Świętego przed głosowaniem w referendum europejskim w 2003 r. 19 dni przed unijnym referendum w Polsce, na Placu św. Piotra do zebranych około 20000 polskich pielgrzymów przemówił wpierw Prezydent Aleksander Kwaśniewski: *Polska jest myślą i sercem przy Waszej Świątobliwości. Dzięki pontyfikatowi świat, Europa i Polska odmieniły się nie do poznania. Nie dokonałoby się to bez Papieża Polaka, Papieża Słowianina i Europejczyka. Bez jego siły i wiary, bez niesłabnącego wezwania: "Nie lękajcie się!". Polska i Polacy mają szczególnie dług wobec Waszej Świątobliwości. Nie byłoby polskiej wolności bez Papieża Polaka. "Stolica Apostolska od samego początku wspierała wysiłki Polski na rzecz integracji z Unią Europejską". Jan Paweł II słucha tego z uśmiechem. Jest wzruszony. Odstępując od przygotowanego przemówienia, mówi, że słowa prezydenta są dla niego bardzo ważne. Swoje wystąpienie zaczyna w ciszy od przejmującej retrospekcji. Zwraca się do słuchaczy jak do przyjaciół, z którymi spędził 25 lat pontyfikatu. Wspomina pielgrzymki do kraju, od tej pierwszej w 1979 r., gdy wzywał Ducha Świętego, by odnowił oblicze tej ziemi, przez te z lat 80., gdy razem z narodem zmagał się z "mocami wrogiej ideologii", aż do współczesnych, gdy nauczał, jak nie zmarnować "bezcennego daru wolności". Przypomina słowa, które wypowiedział w 1997 r. w obecności*

prezydentów ościennych państw w Gnieźnie: *"Nie będzie jedności Europy, póki nie będzie ona wspólnotą ducha. Ten najgłębszy fundament jedności przyniosło Europie i przez wieki go umacniało chrześcijaństwo ze swoją Ewangelią, rozumieniem człowieka i wkładem w rozwój dziejów ludów i narodów".*

"Wejście w struktury UE na równych prawach z innymi państwami jest dla naszego Narodu wyrazem jakiejś dziejowej sprawiedliwości, a z drugiej strony może ubogacić Europę".

"Wiem, że wielu jest przeciwników integracji. Doceniam ich troskę o zachowanie kulturalnej i religijnej tożsamości naszego Narodu. Podzielam ich niepokoje związane z gospodarczym układem sił. Muszę jednak podkreślić raz jeszcze, że Polska zawsze stanowiła ważną część Europy i dziś nie może wyłączać się z tej wspólnoty, która wprowadzie na różnych płaszczyznach przeżywa kryzysy, ale która stanowi jedną rodzinę narodów opartą na wspólnej chrześcijańskiej tradycji".

"Europa potrzebuje Polski. Kościół w Europie potrzebuje świadectwa wiary Polaków. Polska potrzebuje Europy".

"Od Unii Lubelskiej do Unii Europejskiej! To wielki skrót, ale wiele się w tym mieści".

Zdaniem wielu politologów i polityków znaczenie deklaracji Jana Pawła II odegrało decydującą rolę w referendum, rozwiało wątpliwości licznych rzesz polskich katolików. Pamiętać też należy o tym, że wielu hierarchów kościoła katolickiego, księży diecezjalnych i świeckich katolików miało wiele wątpliwości związanych z integracją.

Nie sposób ogarnąć dorobek Jana Pawła II dotyczący kwestii tak kapitalnych jak widzenie Europy z optyki historycznej, jej chrześcijańskiej przyszłości, miejsca Polski w europejskich strukturach. Przypomniał Polakom, iż zdaliśmy już egzamin z europejskości, ale egzamin z wolności jest jeszcze przed nami.

prof. Bogusław Polak

„Duchowość i nieprzemijalność wartości głoszonych przez Jana Pawła II”

(skrót wystąpienia JE Biskupa dr Kazimierza Nycza)

Jego Eminencja ksiądz biskup dr Kazimierz Nycz dziękując za zaproszenie na seminarium nt. „Polska, Europa, Świat Jana Pawła II” stwierdził, że temat spotkania *jest właściwie tematem na całe lata (...), dlatego, że duchowość i nieprzemijalność tego nauczania to jest kwestia zagadnienia, które z jednej strony będzie potwierdzane przez przyszłość, a z drugiej strony będziemy wchodzić w głąb tego wszystkiego, co jest do poznania i upamiętnienia, co jest do podjęcia, jako dziedzictwo Papieża. Wtedy, kiedy ten pontyfikat (...), zmierzał ku końcowi (...), to już wówczas myśleliśmy wszyscy o tym, w jaki sposób podjąć dziedzictwo (...). Ale kiedy przyszły same godziny umierania, i to co przyszło po śmierci Papieża, to dzisiaj, z perspektywy sześciu tygodni wiemy, że ta energia i to wszystko to, co się wyzwoliło w ludziach, w świecie, w Polsce, w naszej diecezji w Koszalinie, także wśród studentów i uczniów koszalińskiej szkół i koszalińskich uczelni, przerosło wszelkie możliwe oczekiwania i w związku z tym, jesteśmy świadomi, że ciężar odpowiedzialności za to dziedzictwo jest niesłychanie ważny. (...) Po pierwsze, żeby go opracować, przybliżyć do siebie i siebie do tego dziedzictwa (...).*

Biskup wskazał na wielowarstwowość papieskiego dziedzictwa. Po pierwsze *...osoba Jana Pawła II, Jego styl spotkania z człowiekiem, (...) sprawowania pontyfikatu, (...) bezpośredni, (...) duszpasterski, (...) bardzo nastawiony na to, by być przy człowieku współczesnym. I ten styl sam z siebie wymaga opracowania, bowiem Ojciec Święty nas uczył nie tylko tym, co mówił, uczył nas także sposobem przekazywania prawd, tych objawionych, do których nas prowadził, a także spojrzenia Kościoła. Biskup podkreślił autorytet Papieża, który zabierał głos w trudnych sprawach współczesnego świata, a świat w miarę upływu lat coraz bardziej się z jego opinią liczył.*

Drugą warstwą spuścizny po Janie Pawle II jest *...nieprzebrany materiał tekstów, przemówień, dokumentów, spotkań, listów, które są interesujące, ciekawe i mądre, które pomogą nam przeżywać nasze “dziś” Kościoła, Polski, świata. Materiały te są niesłychanie ważne dla nas, spadkobierców, trzeba je poznać.*

Biskup K. Nycz szerzej omówił w swoim wystąpieniu trzecią warstwę spuścizny po Janie Pawle II *(...) to jest to, co u Papieża, ale także u kardynała Wojtyły (...), było wynikające z Jego osobowości. To był człowiek z natury interdyscyplinarny (...), który bardzo zwracał uwagę na te wszystkie spotkania (...) nauki z wiarą. Wyrazem tego była nie tylko encyklika, ale (...) wszystkie Jego dociekania na płaszczyźnie naukowej jako profesora, jako biskupa i kardynała w Krakowie, a później (...) w swoim pontyfikacie (...). Zawsze (...) uprawiał ową interdyscyplinarność, która pomagała mu rozumieć Kościół i człowieka i która (...) pomagała tym, których do siebie przyprowadzał, by rozeznawać wyzwania współczesności i ukazywać, w jaki sposób nauka może służyć wierze, i w jaki sposób wiara może oświecać wszystkie przestrzenie człowieka, który zajmuje się nauką. (...) Ostatnie książka Papieża “Pamięć i tożsamość” w pewnym sensie była pokłosiem spotkań interdyscyplinarnych, które papież pielegnował i prowadził przez całe 25 lat (...). Ścią-*

gał najwybitniejszych naukowców z całego świata, filozofów, fizyków, biologów, astronomów, ludzi wielkiej nauki, i spotykał się z nimi przez kilka dni wakacyjnych w Castelgandolfo na seminariach na przeróżne tematy sobie zadane, poprzedzone właśnie takimi wprowadzeniami, potem dyskusją. I właśnie przy okazji takiego sympozjum i takiego spotkania, w roku 93 bodajże, ks. profesor Tischner i prof. Krzysztof Michalski, szef Instytutu Nauk o Człowieku w Wiedniu, zawsze uczestnicząc w tych spotkaniach przeprowadzili z Janem Pawłem II szereg rozmów w ogrodach w Castelgandolfo na tematy współczesności, z których to rozmów, właśnie natury interdyscyplinarnej, powstała książka “Pamięć i tożsamość”.

Spotkania tego typu Karol Wojtyła organizował już w latach 60. i 70. w Krakowie. Przychodzili na nie *(...) ci profesorowie, którzy szukali czegoś więcej, szukali aksjologii, szukali jakichś podstaw, fundamentów filozoficznych uprawianej przez siebie dyscypliny naukowej, szukali takiego oparcia, i On im takie oparcie dawał.*

Gościli na tych seminariach wybitni naukowcy. Niektórzy z nich uczestniczyli później w spotkaniach w Castelgandolfo. Karol Wojtyła zawsze też dbał o to, by *(...) to co wypracowano na górze, później przenoszono na poziom studentów.*

Biskup Nycz wyraził przekonanie, że to, co Jan Paweł II *(...) mówił w odniesieniu do spraw konkretnych i wyraźnie doczesnych, będzie miało swoją nieprzemijalną wartość, dlatego, że te problemy, których dotyczył i którymi naświetlał dzisiejsze życie, one będą towarzyszyć człowiekowi do końca czasu. (...) I także w tym znaczeniu Ojciec Święty Jan Paweł II, jako Papież przełomu tysiącleci, Papież tego wszystkiego, co się przydarzyło w płaszczyźnie spraw przemijających, tak znacząco i tak ważne pozostanie tym, który wniósł w wiek XX, który się kończył i początek XXI wieku duchowość i jak ufamy gorąco, i jak jesteśmy przekonani, (...) jest i pozostanie papieżem nieprzemijalnym w swoich ideach i poglądach, także w tym znaczeniu, że jest zakotwiczonym w Ewangelię, a beatyfikacja i ewentualnie kanonizacja dadzą nam kogoś, kto będzie patronem Kościoła w świecie i w Polsce na przełomie wieków XX, XXI tysiącleci, patronem podobnym do tego, kim był kiedyś św. Wojciech i św. Stanisław tysiąc lat wcześniej.*

Oprac. AL

5-lecie Komitetu Lokalnego AIESEC w Koszalinie

W maju bieżącego roku w Miejskim Ośrodku Kultury w Koszalinie odbyły się obchody 5-lecia istnienia Komitetu Lokalnego AIESEC w Koszalinie.

AIESEC jest międzynarodową organizacją studencką o ponad 50-letniej tradycji i doświadczeniu. Atmosfera entuzjazmu dla idei pokoju i wykorzystania potencjału ludzkiego, poprzez wspólne realizowanie projektów, zawsze towarzyszyła jej twórcom, a upływający czas nie zdołał jej ostudzić. Coraz więcej młodych ludzi na całym świecie pragnie wmurować swą cegłę budując zrozumienie kulturowe i tolerancję między różnymi narodowościami.

Historia AIESEC w Koszalinie rozpoczęła się w październiku 1998 roku. Wtedy zawiązała się Grupa Aspirująca do AIESEC. Tworzyło ją kilku młodych marzycieli. Wiele pracy, nieprzespanych nocy, czasem nawet wyrzeczeń. Włożony trud przyniósł jednak wymierne rezultaty – w maju 1999 roku grupa uzyskała status Grupy Inicjatywnej, aby w sierpniu 2000 roku decyzją prezydentów wszystkich Komitetów Lokalnych stać się 21. pełnoprawnym członkiem Stowarzyszenia w Polsce.

Od tego momentu AIESEC w Koszalinie może pochwalić się organizacją 26 praktyk w koszalińskich przedsiębiorstwach i wysłaniem na praktykę 18 koszalińskich studentów za granicę. Oprócz realizacji Międzynarodowego Programu Wymiany Praktyk Komitet Lokalny był łącznikiem pomiędzy światem biznesu oraz studentami m.in. poprzez organizację Dni Kariery, Konferencji "Na Bank" czy Millennium Gate. Edukacyjny charakter organizacji wyrażał się w organizacji oraz uczestnictwie wielu członków w Ogólnopolskich Seminariach Szkoleniowo-Motywacyjnych.

W dotychczasowym okresie istnienia AIESEC pozwolił zdobyć cenne doświadczenia zawodowe oraz życiowe znacznej grupie studentów. Wielu z nich jest już absolwentami Politechniki Koszalińskiej, którzy z łatwością odnaleźli się w otaczającej rzeczywistości kreując swoje ścieżki rozwoju.

Wartości, którymi kieruje się AIESEC Koszalin, to:

- ✓ Dowodzić uczciwości
- ✓ Inspirować przywództwo
- ✓ Dążyć do doskonałości
- ✓ Doceniać współdziałanie
- ✓ Żyć różnorodnością
- ✓ Dbać o trwałość.

Te wartości powodują, że członkowie Komitetu mają ambicje bycia coraz lepszymi, bardziej profesjonalnymi, wnoszącymi istotną wartość dodaną nie tylko do samego AIESEC, ale również do Partnerów z nim współpracujących.

W Koszalinie przychylny klimat dla rozwoju młodych ludzi stwarza kilka przedsiębiorstw, które wspierają ich działania w wielu obszarach.

Przedstawiciele niektórych z nich z radością przybyli, aby uczestniczyć w obchodach 5-lecia istnienia Komitetu Lokalnego AIESEC Koszalin. Między innymi byli to: Pławgo & Zawisza, Piekarnia Pielesiak, Kospel S.A., Miejska Energetyka Ciepła, PKO S.A., Elbro S.A., Empik, International House, Naczelna Organizacja Techniczna, Drewexim.

Z władz uczelni swoją obecnością zaszczylił wszystkich

zebranych Prorektor ds. Studenckich – prof. ndzw. dr. hab. Michał Jasiulewicz. Oprócz firm i przedstawicieli Politechniki Koszalińskiej przybyli zaproszeni goście z kraju i z zagranicy, wśród nich praktykanci, którzy odbyli praktyki w Koszalinie, goście z innych Komitetów Lokalnych, partnerzy Aiesec Koszalin, jak również sympatycy organizacji.

Obchody rozpoczęły się wystąpieniem Rafała Kozickiego – członka AIESEC, który serdecznie przywitał wszystkich zebranych, podziękował za dotychczasową wielopłaszczyznową współpracę partnerom, co stanowiło wyraz publicznego uznania dla nich, po czym zaprosił do zabrania głosu przybyłych gości.

Jako pierwszy wystąpił Prorektor ds. Studenckich – prof. ndzw. dr. hab. Michał Jasiulewicz. Pogratiłował członkom Komitetu Lokalnego dotychczasowej pracy i zaangażowania, wyraził swoje uznanie dla istnienia i działalności AIESEC, jak również życzył dalszej owocnej pracy i kolejnych sukcesów.

Kolejną część obchodów uświetniły przemówienia i prezentacje okolicznościowe zaproszonych gości, a potem nastąpiło podsumowanie działalności stowarzyszenia, relacjonujące historię powstania organizacji, jej dotychczasowe osiągnięcia i plany na kolejne 5 lat. Po zakończeniu tej części uczestnicy udali się do restauracji, gdzie zorganizowano uroczysty bankiet.

Rozmowa z Małgorzatą Dondelewską (na zdjęciu z lewej) i Agnieszką Torbińską (z prawej) – członkiniami Komitetu Lokalnego AIESEC Koszalin i współorganizatorkami obchodów 5-lecia

– Jakiego typu organizacją jest AIESEC?

AIESEC Polska jest organizacją zrzeszającą studentów z osiemdziesięciu dziewięciu krajów. W Polsce działa przy dwudziestu ośrodkach akademickich, w tym na Politechnice Koszalińskiej. Jesteśmy stowarzyszeniem rejestrowym, organizacją edukacyjną, niezależną, apolityczną, studencką i nieprowadzącą działalności gospodarczej oraz posiadającą status organizacji pożytku publicznego.

– Członkami AIESEC są wyłącznie studenci uczelni wyższych, waszą wizją jest pokój i pełne wykorzystanie potencjału ludzkiego, a co jest filarem waszej działalności?

Filarem naszej działalności jest Program Międzynarodowej Wymiany Praktyk, w ramach którego koszański przedsiębiorstwa i instytucje mają możliwość zatrudnienia praktykanta zza granicy, natomiast studenci Politechniki Koszańskiej wyjazdu w celu odbycia stażu.

– AIESEC, to dla was członków również warsztat realizowania się w zakresie finansów, promocji i działań marketingowych, zdobywania kontaktów z firmami, mediami, a także ludźmi z całego świata. Po prostu każdy z was zajmuje się tym, w czym naprawdę czuje się dobrze.

Tak, tu mamy szansę spróbować swych sił w różnych dziedzinach, sprawdzić w czym jesteśmy dobrzy i rozwinąć swoje zainteresowania. Mamy wielką szansę uzupełnić studia o praktyczne umiejętności, co na pewno zaowocuje w naszym życiu zawodowym.

– Co Międzynarodowy Program Wymiany Praktyk umożliwia studentom?

Taki program to nie powtarzalna szansa odbycia praktyki zawodowej za granicą w profesjonalnej firmie. Daje to możliwość uzupełnienia wiedzy o praktyczne zagadnienia i umiejętności. Umożliwia poznanie kultur różnych narodów. Uczy tolerancji i wrażliwości społecznej.

– Ilu osobom umożliwiliście skorzystanie z Międzynarodowego Programu Wymiany Praktyk przez te 5 lat waszej działalności?

Na praktyki z Programu Międzynarodowej Wymiany Praktyk przyjechało dwudziestu sześciu praktykantów z takich krajów jak: Sri Lanka, Kenia, Włochy, Ukraina, Szwecja, Niemcy, Honk Kong, Turcja. Z AIESEC Koszalin na staż wyjechało zaś około dwudziestu praktykantów do Irlandii, Sri Lanki, Niemiec, Rumuni, Czech, Tunezji i na Maltę. Obecnie czekamy na praktykanta z Turcji.

– Z iloma firmami koszańskimi współpracujecie i czy chętnie biorą udział w Międzynarodowym Programie Wymiany Praktyk?

Liczba koszańskich firm, które wzięły udział w Międzynarodowym Programie Wymiany Praktyk, to 13. Musimy przy-

znać, że firmy są zadowolone z takiej współpracy, bo dzięki niej zarówno studenci, jak i firmy mają możliwość rozpoznania swoich potrzeb oraz indywidualnego zaplanowania ścieżki kariery.

– Oprócz Programu Międzynarodowej Wymiany Praktyk organizowaliście różne projekty na przykład “Dni Kariery”, konferencję “Na bank”, ale takim największym międzynarodowym projektem organizowanym przez was był projekt “Millennium Gate”. Co było jego celem i czy cel został osiągnięty?

Celem tego projektu było nawiązanie współpracy gospodarczej między Polską a Ukrainą. Przedstawiciele firm mieli szansę osobiście porozmawiać z wybranymi kandydatami na staż w danej firmie i dokonać wyboru najbardziej odpowiedniego dla nich praktykanta. W ramach “Millennium Gate” pięciu ukraińskich studentów odbyło praktykę w firmach na terenie Koszalina i okolic, zatem cel został osiągnięty.

– Czy każdy student bez względu na kierunek studiów może wziąć udział w Międzynarodowym Programie Wymiany Praktyk?

Praktycznie tak, bo oferujemy praktyki dla każdego kierunku studiów: Management Traineeship – skierowany do studentów ekonomii, marketingu, finansów, księgowości, zarządzania projektem, organizacją lub zasobami ludzkimi; development Traineeship – dla studentów socjologii, psychologii, nauk społecznych; Technical Traineeship – dla studentów nauk technicznych – informatyka, inżynieria z zainteresowaniami i/lub doświadczeniem w pracy w systemach informacyjnych oraz Education Traineeship – dla studentów, którzy posiadają certyfikat, uprawniający ich do nauki języka obcego, nauczania innych przedmiotów w języku obcym.

Jedynymi warunkami, które muszą spełnić to ukończenie III roku studiów magisterskich lub II licencjackich, jak również może to być absolwent do roku po ukończeniu studiów. Wymagana jest także znajomość co najmniej jednego języka obcego na poziomie zaawansowanym.

– Jakie są wasze plany na najbliższe lata, czy zamierzacie poszerzyć swoją działalność?

Nasze plany na przyszłość określają się do roku 2010. Planujemy zrealizowanie około 70 praktyk, kontynuowanie współpracy z lokalnymi organizacjami i przedsiębiorstwami. Jak również będziemy starali się organizować kolejne projekty tak owocne jak “Millennium Gate”.

Można stwierdzić, że Komitet Lokalny AIESEC Koszalin jest jedną z najbardziej aktywnych organizacji studenckich działających w naszym kraju. Pomimo swoich tylko, a może aż, pięciu lat działalności każdego roku daje szansę studentom Politechniki Koszańskiej na zdobycie wysoce cenionego doświadczenia międzynarodowego poprzez wyjazd na praktykę do firm z 89 państw świata, umożliwia zdobycie wymarzonej pracy w trakcie “Dni Kariery” oraz uczestnictwo w ciekawych wykładach i seminariach w ramach organizowanych projektów.

Także studenci uczcie się języków, korzystajcie z pomocy Komitetu Lokalnego AIESEC Koszalin i wyjeżdżajcie na praktyki do zagranicznych firm, aby piąć się po międzynarodowych ścieżkach kariery zawodowej.

Marzena Osińska

Członkowie AIESEC – organizatorzy obchodów 5-lecia

Erasmus w Lizbonie...

Logistyka na Wydziale Mechanicznym Politechniki Koszalińskiej jest stosunkowo młodą specjalnością i pewnie przez to nie w pełni jeszcze rozwiniętą. Wybrałem ją jednak, bo jest to najbardziej dynamicznie rozwijająca się gałąź wiedzy i praktyki gospodarczej. Stosunkowo skromne wyposażenie dydaktyczne i brak specjalistycznego oprogramowania z zakresu logistyki w naszej Uczelni skłoniły mnie do poszukiwania zewnętrznych możliwości wzbogacenia wiedzy i umiejętności. Pierwszym programem, który przykuł moją uwagę, był unijny Sokrates-Erasmus. Bez większych problemów trafiłem do koordynatora tego programu na Uczelni, prof. dr. hab. inż. T. Hryniewicza. To właśnie dzięki jego pomocy udało mi się skorzystać z dobrodziejstw międzynarodowej wymiany studentów. Po spełnieniu wymogów i uzyskaniu niezbędnych dokumentów w końcu mogłem zarezerwować bilet...

Do Lizbony!

Dlaczego do Lizbony? To nie był przypadek. Śledząc zagraniczną literaturę, natknąłem się na ciekawe prace z logistyki prof. Ferao, który pracuje na Wydziale Mechanicznym Politechniki w Lizbonie. Nie mogło być lepiej – nie dość że logistyka na światowym poziomie, to jeszcze Wydział Mechaniczny (!). Oczywiście brałem też pod uwagę wiele innych czynników: przyjazny klimat, niewątpliwą egzotykę kraju, wielki związek z Brazylią i... pocztówkę od znajomego z Lizbony, otrzymaną parę lat temu. Kartka ta niesłychanie pobudziła moją ciekawość odnośnie tej, tak często zapomnianej stolicy. Wyjeżdżając nie wiedziałem o Portugalii wiele. Nie wiedziałem, czego się spodziewać. I właściwie dobrze, bo to co zastałem na miejscu przerosło moje najśmielsze oczekiwania...

Lizbona jaka jest – każdy widzi, czyli odrobina geografii

Lizbona położona jest w centralnej części Portugalii, na zachodnim wybrzeżu, przy delcie Tagu uchodzącego tam do Oceanu Atlantyckiego. Jest to najdalej na zachód wysunięta stolica kontynentu Europejskiego. Temu położeniu zawdzięcza swój typowo portowy charakter, a związek tego miasta z oceanem jest tu widoczny na każdym kroku. Miasto ma bardzo długą i bogatą historię. Wiekowa zabudowa, w południowym stylu, przeplata się tu z nowoczesnością, tworząc iście zdumiewającą kombinację. Sprawia to podział Lizbony na dwie strefy: Lisboa Cidade, czyli samo miasto (ale to zaledwie 564 tys. jej mieszkańców) i znacznie większa Grande Lisboa. W sumie bowiem cała aglomeracja liczy obecnie ponad 2.6 mln osób. Powyższy podział wytworzył się niejako samoistnie. Pierwszą przyczyną jest droższe życie w centrum miasta, a drugą to, że Portugalczycy cenią sobie spokój i raczej starają się szukać dla siebie miejsc zacisznych, z dala od wielkomiejskiego zgiełku. A jest tu czasami faktycznie głośno, o czym szybko się przekonałem...

Autor na tle Instituto Superior Técnico

Stara Lizbona

Kolejka linowa nad brzegiem Tagu – teren wystawy EXPO

Lizbona widziana oczyma koszalińskiego studenta

Podczas całego mojego pobytu zastanawiam się, jak najlepiej określić to miasto i życie tutaj. I najbardziej trafne jest chyba określenie: *przyjemne*. Na to wrażenie składa się wygląd otoczenia i sposób bycia Portugalczyków. Ludzie są przyjaźnie nastawieni, generalnie tolerancyjni wobec obcokrajowców, mniejszości, cudzego ubioru, czy zachowania. Ma to związek z różnorodnością tutejszej społeczności. Należy przecież pamiętać, że Portugalia była niegdyś kolonialnym gigantem (Brazylia, Angola, Mozambik), stąd dużo tu ludzi z Afryki i Brazylii oraz turystów i zagranicznych studentów. Bycie częścią tej zróżnicowanej mieszanki etnicznej nie nastęrcza wiele trudności – no może poza porozumiewaniem się. Ufny w swoją dobrą znajomość angielskiego i niemieckiego, po przybyciu do Lizbony doznałem wielkiego rozczarowania. Okazało się, że rzadko kto (nie tylko na ulicy, ale nawet na uczelni) mówi w innym języku niż portugalski, a po angielsku sobie porozmawiałem, ale... z kanadyjskimi turystami. Pozostało nauczyć się portugalskiego. Język portugalski do łatwych i cywilizowanych brzmiących nie należy – przynajmniej na początku. Później jest już trochę łatwiej, a dla Polaków chyba najłatwiej, z racji zbliżonej fonetyki naszych języków. Początkowe próby naśladowania tego języka wypadają zabawnie i spotykają się z wyrozumiałymi uśmiechami portugalskich rozmówców. Ogólnie mówiąc, ludzie starają się tu żyć powoli, co można – odkładając na później, skrupulatnie uważają, żeby się nie przemęczyć, a jedyne co robią szybko i nieskoordynowanie – to prowadzenie samochodów i parkowanie. Jeżdżą fatalnie, klaksonu używają zamiast migacza, a w poszukiwaniu miejsca do parkowania wykazują się niebywałym brakiem wyobraźni. Czasem można zostać poproszonym o przesunięcie się z chodnika, bo ktoś chce zaparkować auto.

Jeśli chodzi o wygląd samego miasta, to jest o czym opowiadać. Czyste alejki, mnóstwo zabytków, a przede wszystkim niesłychanie urokliwe wąskie uliczki w charakterystycznym dla Portugalii stylu – kompletny nieład architektoniczny. Usytuowanie miasta w pagórkowatym krajobrazie zaowocowało niezliczoną ilością schodków, prowadzących nieraz do nikąd, ślepych uliczek i niewielkich skwerków. Stara Lizbona jest piękna, romantyczna i melancholijna w swym bałaganie. Jednakże to miasto ma również zupełnie odmienne oblicze. I można je określić tylko jednym słowem: EXPO.

EXPO miało miejsce w Lizbonie w 1998 roku. Przygotowując miasto do tej wystawy, nad brzegiem Tagu w miejscu, gdzie nie było nic, w ciągu 2 lat powstała wizytówka nowoczesnej Lizbony. Wiele zabudowań EXPO pełni dzisiaj funkcje mieszkalne. Miejsce to nie przytłacza ogromnymi wieżowcami. Jest to wyjątkowo harmonijna, kunsztowna kombinacja nowoczesnej architektury, zieleni i ogrodów. Mnie to zestawienie powaliło na kolana. Niestety Erasmus w Lizbonie, to nie tylko przechadzki po rozmaitych miejscach...

Od poniedziałku do piątku, czyli po co ja tu właściwie jestem?

Odpowiednikiem naszej „alma mater” jest tu uczelnia o dumnie brzmiącej nazwie: *Instituto Superior Técnico*. Szkoła ta ma długą tradycję, uchodzi za najlepszą techniczną uczelnię w Portugalii i jedną z lepszych w Europie. Ze względu na otwarty charakter i dużą liczbę „visiting profesor’s” z obu Ameryk – jest nazywana europejską MIT. Mieści się w dwóch kampusach; jeden, *IST-Alameda* położony prawie w samym centrum miasta, drugi *IST-Taguspark*, leży na jego obrze-

zach nad rzeką Tag, przepływającą przez Lizbonę. Wydział Mechaniczny (na którym przebywam) mieści się w pierwszym z nich. Po przyjeździe pierwsze kroki skierowałem do dziekanatu dla studentów zagranicznych (a jest ich obecnie ok. 140) – bardzo przyjaźnie przyjęty. Wyjaśniono mi wszystkie formalności, zostałem skierowany do koordynatora programu Sokrates-Erasmus, którym okazał się, ku memu zaskoczeniu, profesor Ferao. Też był zaskoczony, że znam jego prace z logistyki. Uczelnia nie szokuje nowoczesnością, przez co nie czułem się obco, przyzwyczajony do budynków na Racławickiej. Bardzo przypomina część naszej Uczelni przy ulicy Racławickiej, pomimo znacznie większych rozmiarów i zupełnie innego usytuowania. Jest to uczelnia zdecydowanie przyjazna studentom. Wykładowcy bardzo rzadko używają jakiegokolwiek przymusu. Stosunki student – wykładowca są raczej przyjacielskie. No i przed wejściem do uczelni rosną pomarańcze, co nieco osładza (niekiedy) gorzki smak nauki. Jedyne co mnie osobiście drażni, zarówno w całej Portugalii, jak i na samej uczelni, to fakt, iż jest to „raj” dla palaczy. Wszędzie można palić, w sklepach, urzędach, w uczelnianych budynkach i bufetach. W bufetach, gdzie można również kupić piwo i to wcale nie bezalkoholowe (sic).

Nie tylko nauka, czyli Lizbona nocą

Lizbona jest miastem zdecydowanie rozrywkowym. Szczególnie bogatym w wydarzenia kulturalne: koncerty, festiwale, wystawy, wszystko, czego wrażliwa dusza studenta zapagnie. W weekendy zjeżdżają tu tabuny Hiszpanów, znęconych niższymi cenami i miasto żyje nocą. Tak się złożyło, że wespół z kilkoma kolegami i koleżankami z Portugalii wynajmuję kwatere w starej secesyjnej kamienicy (ale z Internetem!) w centrum miasta. Mam więc nieocenioną pomoc językową, ale też wdzięczne pole do obserwacji i nauki miejscowych obyczajów. Portugalczycy bardzo sumiennie przykładają się do nauki przez cały tydzień. Za to w sobotę świętują z pasją. Wychodzi się do miasta dopiero po północy, a wraca... w niedzielny poranek. Z rozrywek mniej wyrafinowanych, miasto oferuje bardzo bogatą różnorodność barów, barków, kawiarenek, klubów i dyskotek. Słowem, nie można się w tym mieście nudzić wieczorem, zwłaszcza jeśli jako tako porfeł zasobny. Nawet dla „zwyczajowo” ubożego studenta znajdzie się wieczorem miejsce, gdzie ma rozrywkę i możliwość poznania ludzi z naprawdę różnych zakątków świata.

Ve'm conhecer Portugal znaczy „przyjeźdź by poznać Portugalie”. Warto!

Piotr Jurkowski

Wycieczka po ciekawszych miejscach naszego powiatu

W kwietniu słuchacze Studium Podyplomowego Europejskiej Integracji Agrobiznesu Politechniki Koszalińskiej mieli okazję uczestniczyć w wycieczce zorganizowanej przez kierownika Studium, prof. nadzw. dr hab. Michała Jasiulewicza. Trasa wycieczki wiodła z Koszalina do Białego Boru poprzez Dobrzycę, Bagicz, Kołobrzeg, Budzistowo, Świdwin, Połczyn Zdrój, Szczecinek. Uczestnicy mieli okazję zwiedzić jedno z ciekawszych atrakcji turystycznych naszego regionu.

Pierwszym zwiedzonym miejscem na trasie wycieczki było gospodarstwo szkółkarskie „**Hortulus**”, należące do Związku Szkółkarzy Polskich w miejscowości Dobrzyca, gmina Będzino. Gospodarstwo istnieje od 1992 r., a jego powierzchnia ogólna to 70 ha.

W skład gospodarstwa wchodzi szkółka roślin ozdobnych, centrum ogrodnicze, market „Ogród i Galeria” oraz ogrody założone w układzie tematycznym. W 2003 r. ogród „Hortulus” zdobył tytuł wicemistrza województwa zachodniopomorskiego Agroligi w kategorii Firma, a w 2004 r. tytuł krajowego wicemistrza w tej samej kategorii. W kwietniu 2005 r. ogród ten został nagrodzony Medalem Europejskim w kategorii usług. Gospodarstwo produkuje łącznie ponad 2000 gatunków roślin i odmian krzewów liściastych, iglastych, pnączy, róż, bylin i ziół. Jak zapewnia współwłaścicielka, pani **Iwona Bigońska** do produkcji i pielęgnacji roślin zatrudnionych jest przeszło 100 osób. Pani Iwona napisała na temat współtworzonego przez siebie ogrodu książkę pt. „**HORTULUS** ogrody marzeń”, w której zaprezentowała sztukę tworzenia kompozycji roślinnych. Jak sama zapewnia, rośliny to jej wielka pasja. Książka zawiera 465 fotografii ogrodów tematycznych, 15 planów i projektów ogrodów z opisem, jak również grafiki, ryciny i rysunki.

Niedaleko miejscowości Bagicz znajduje się stadnina koni, w której to był kolejny przystanek wycieczki. Stadnina należy do Bałtyckiego Centrum Turystycznego, którego łączna powierzchnia obejmuje 220 ha. Jeździectwo konne jest stosunkowo dobrze rozwinięte na terenie naszego regionu i stanowi, obok atrakcji zabytkowych i przyrodniczych związanych z bliskością morza, ważny punkt na turystycznej mapie powiatu.

Następnym miejscem na trasie wycieczki była miejscowość Budzistowo koło Kołobrzegu. W niej mieści się pałac wzniesiony w latach 70. XIX wieku w stylu neogotyckim i neorenesansu. Obecnie właścicielem pałacu jest pan **Ryszard Welniak**. Pałac ten jest położony w dość atrakcyjnym miejscu nad rzeką Parsętą, w odległości 3 km od morza, w centrum starej osady zwanej „Alt-

stadt". Atrakcją jest duży park, w którym w sezonie letnim organizowane są ogniska, grille. Budynek pałacu dysponuje bazą noclegową i gastronomiczną. W restauracji pałacu serwowane są potrawy tradycyjne zgodne z tradycjami kuchni polskiej i europejskiej.

Kolejnym zwiedzanim miejscem było gospodarstwo rolne w miejscowości **Kędrzyno**, należące do szkockiej spółki **LIND**. Jak poinformowała nas kierownik, pani **Anita Lange**, gospodarstwo specjalizuje się w produkcji ziemniaków. Większość produkcji trafia do zakładów wytwarzających wyroby spożywcze, m.in. chipsy.

Ostatnią miejscowością na trasie wycieczki był Biały Bór, gdzie uczestnicy mogli zwiedzić zakład wytwarzający pelety i brykiety z trocin drzewnych, należący do spółki **FUREL**. Właściciel zakładu, pan **Wekwert**, opowiedział o swoich osiągnięciach, jak również o problemach, jakie napotyka jako producent ekologicznego paliwa stałego. Zakład opracował własne, nowatorskie rozwiązania techniczne w zakresie suszenia i transportu mokrych trocin drzewnych, jak również sposobów jej przetwarzania na gotowy wyrób tj. pelety i brykiety.

Na zakończenie wycieczki odbyło się ognisko w Stadninie Ogierów "**Hubertus**" w Białym Borze. Administrator stadniny, pan **Krzysztof Mlicki**, opowiedział historię ośrodka oraz zaprezentował jego ofertę turystyczną. Pensjonat położony jest na terenie 130 ha parku nad jeziorem Bielsko. Ośrodek prowadzi szeroką działalność w zakresie jeździeckiej turystyki kwalifikowanej i należy do czołowych ośrodków działających na rzecz koni i jeździectwa w Polsce.

Maciej Bukowiecki

Adresy internetowe niektórych prezentowanych w artykule miejsc: www.hortulus.com.pl; www.palac.afr.pl; www.hubertus.pensjon.pl

Upadek Ikara

Przecinałeś, Janku, eter
Samolotem jak laserem,
Twoje loty w czasoprzestrzeń
Były jakby nieba śpiewem.

Wiem, Tyś zawsze był Ikarem,
Twoja pasja – kulą słońca.
Będąc ciągle tam, za sterem,
Wyobraźnią byłeś jądram
Tego słońca taką cząstką,
Co ma moce wielkich marzeń,
Nieskończoną siłę dążeń
Do przebicia wszelkich barier...

Nigdy tego nie zapomnę,
Mam przed sobą obraz taki:
Samolotu model skrobiesz
Swym skupieniem i... iglakiem.

Będziesz ciągle w moim umyśle,
Sercu moim i mej duszy
Takim mocnym, jasnym skrzydłem,
Co ciąg działań mych poruszy...

Rozwiń teraz duszy skrzydła
I do nieba leć od razu.
W tej intencji ma modlitwa
Łączy się ze strugą płaczu.

Janku, przyjmij moje słowa,
Które-m pisał piórem-skrzydłem
Bezpośrednio, dziś, na słońca
Blasku... Widzę Ciebie, widzę...

W dalszym ciągu lot, śmigłowiec...
Ale teraz jest za sterem
Sam Bóg... Wszyscy Aniołowie,
Ty wraz z nimi – są wszak w niebie.

*Zdzisław Pluta
31 maja 2005 r.*

To był Tydzień...

Podczas Tygodnia Kultury Studenckiej, tj. 8–13 maja br., już XXVII raz, studenci z Koszalina udowodnili, że potrafią się wspaniale bawić. Organizacją tego dużego przedsięwzięcia, już dużo wcześniej, zajmowali się studenci z Parlamentu Studentów Politechniki Koszalińskiej.

Codziennie na osiedlu akademickim odbywały się koncerty, wśród których największą popularnością cieszył się koncert Agnieszki Chylińskiej. Studenci wspaniale bawili się również przy muzyce takich zespołów, jak Gdzie Ci Kwiaty, Indios Bravos, Świnka Halinka, Ivona, Tortilla i Habakuk. Akademicki Klub Filmowy „Studnia” zorganizował już po raz IV Studencki Nocny Przegląd Kina Amatorskiego i Niezależnego „Off-Moon”. Filmy z Warszawskiego przeglądu „Jutro Filmu 2005” wypełniły czas tym, którzy przyszli do kina Kryterium z niedzieli na poniedziałek. Na jednej z tradycyjnych imprez koszalińskich Juwenaliów, czyli na X już Regatach na Dzierżęcince, stawiała się jedynie jedna załoga z pojazdem pływającym. Mimo to organizatorzy zapewnili studentom szereg innych konkurencji, takich jak np. przeciąganie liny przez rzekę. Niektórzy studenci studzili swoje gorące temperameny w zimnej jeszcze Dzierżęcince. Także zmagania wydziałów przyciągnęły rzesze ludzi do dopingowania przedstawicieli swoich wydziałów. Imprezy wspaniale prowadził Cezary Winiarski.

W środowym „Dniu Sportu” piłkarze z Politechniki pokazali, że mecze to prawdziwy, pełen wyzwania i poświęceń sport dla prawdziwych facetów. Mimo padającego deszczu, na twarzach wielu zawodników widać było chęć walki. Również rozgrywki w siatkówkę przyciągnęły rzeszę braci studenckiej na boisko osiedla akademickiego. W konkursie siłaczy zadanie polegało m.in. na przepełnieniu samochodu marki Żuk przez plac koło osiedla akademickiego. Wśród ostrych bitów muzyki, napiętych mięśni, potu i olbrzymiego wysiłku potrafiła się odnaleźć jedyna uczestniczka konkursu – pani Celina.

Nowymi pomysłami na zapewnienie czasu studentom były konkursy: grillowanej kielbaski, maniaków komputerowych i pizzożerców. Uczestnicy tych konkursów wykazali się olbrzymią inwencją w przyrządzaniu zwykłej kielbasy, mieli szanse wyżyć się na już zniszczonym sprzęcie komputerowym i okazali się ludźmi o naprawdę pojemnych żołądkach. Nie zawiedli również ryccerze z naszego miasta, którzy zorganizowali pokaz średniowieczny walk.

Podczas dwugodzinnego „Żakowska” na Osiedlu Akademickim, które zostało wyemitowane na antenie Radia Koszalin, wystąpił rektor elekt – profesor Tomasz Krzyżyński.

Co wieczór w klubach studenckich Kreślarnia i Kwadrans dobrzy DJ prowadzili dobre zabawy. Przez cały Tygodnia Kultury Studenckiej jeździła po Koszalinie TKS-owa ciuchcia, której pasażerowie zapraszali mieszkańców miasta do udziału w Juwenaliach. Niestety pogoda pokrzyżowała większość planów. Tylko czasami pojawiała się słońce, które dodawało optymizmu i sprzyjało organizacji konkursów i zabaw. A oto ich niektóre wyniki: ☐ Zmagania Wydziałów: 1. WEiI, 2. WBiIS, 3. WM, 4. WEiZ. ☐ Piłka nożna: 1. WM, 2. WEiZ, 3. WEiI. ☐ Regaty na Dzierżęcince – załoga WEiI – „Wicher pustyni”. ☐ Siatkówka: 1. WEiZ, 2. WBiIS, 3. WM. ☐ Najsilniejszy człowiek Politechniki Koszalińskiej: 1. Artur Majchrzak, 2. Jan Trukawka, 3. Dawid Lis. ☐ Konkurs Pizzożerców: 1. Mateusz Zaborowski, 2. Łukasz Karnacz, 3. Wojciech Owczarek. ☐ Szachy: 1. Piotr Mickiewicz, 2. Janusz Fronckowski.

Bartłomiej Kowalewicz, Piotr Zaczek

Studenci dzieciom...

Klika miesięcy temu w Politechnice Koszalińskiej powstał Akademicki Bank Umiejętności. Tworzy go grupa kilkudziesięciu studentów z różnych wydziałów. Ich pomoc skierowana jest do dzieci z ubogich rodzin, mających problemy w szkole, trudności w nawiązywaniu kontaktów z rówieśnikami, często niedowartościowanymi i bojącymi się „wyjść na zewnątrz”.

Dzieci te niejednokrotnie pochodzą z biednych rodzin. Ich rodzice od dłuższego czasu nie pracują, przez co nie są w stanie zapewnić im dobrych warunków do nauki oraz spędzania w interesujący sposób wolnego czasu po lekcjach. Często są to dzieci z rodzin patologicznych, nieakceptowane przez swoich rówieśników, co skutkuje narastaniem w nich olbrzymich kompleksów, poczucia, że są gorsi.

Studenci pomagają tym dzieciom, które po zajęciach lekcyjnych uczęszczają do świetlic środowiskowych Towarzystwa Przyjaciół Dzieci oraz klubów osiedlowych w Koszalinie. Do tej działalności nie są potrzebne pieniądze, gdyż w Banku Umiejętności za nic się nie płaci. Pomaganie dzieciom pozwala studentom na dzielenie się z nimi swoimi zdolnościami oraz wiedzą, którą już zdobyli. Inicjatywa ta ma jeszcze inny wymiar. Studenci chcą zmienić wizerunek koszalińskiego żaka w oczach mieszkańców miasta z „imprezowiczów” i lekkoduchów na tych, którzy chcą działać na rzecz innych i mają coś do zaoferowania.

Akademicki Bank Umiejętności prowadzony jest przez Fundację „Nauka dla Środowiska”. Pozwala to na pozyskiwanie środków pieniężnych z europejskiego programu „Młodzież”. Organizacja otrzymała już pierwszy grant. Zostanie on wykorzystany na utworzenie biura organizacji oraz zakup pomocy dydaktycznych. Biuro mieścić się będzie w budynkach uczelni przy ulicy Raclawickiej. Zainteresowanie tą organizacją stale wzrasta.

Ostatnio do projektu pomocy dzieciom przyłączyli się także studenci języka niemieckiego. Nauka języka prowadzona

przez studentów będzie wstępem do zorganizowania polsko-niemieckiej wymiany oraz obozów młodzieżowych. Z tym projektem studenci chcą wyjść do dzieci wiejskich, ponieważ uważali, że większość z nich nie zna języka obcego, co więcej, niektórzy z nich nigdy w swoim życiu nie spotkali obcokrajowca, nie mówiąc już o wspólnej zabawie, czy komunikacji w jego ojczystym języku. Projekt jest zatem szansą dla tych dzieci na poznanie języka niemieckiego, niemieckiej kultury, życia w tym kraju, oraz zachęca do aktywnej nauki tego języka.

Poprzez zajęcia z wykorzystaniem nowatorskich metod aktywizujących studenci z Banku Umiejętności pragną także wzbudzić w dzieciach chęć poznania „czegoś innego”, co do tej pory było dla nich nieosiągalne i niemożliwe do zrealizowania.

Nagrodą za pomoc dzieciom będą szkolenia pedagogiczne oraz nabywanie cennego doświadczenia. Więcej na temat Akademickiego Banku Umiejętności można znaleźć na internetowej stronie www.abu.er.pl

Piotr Zaczek

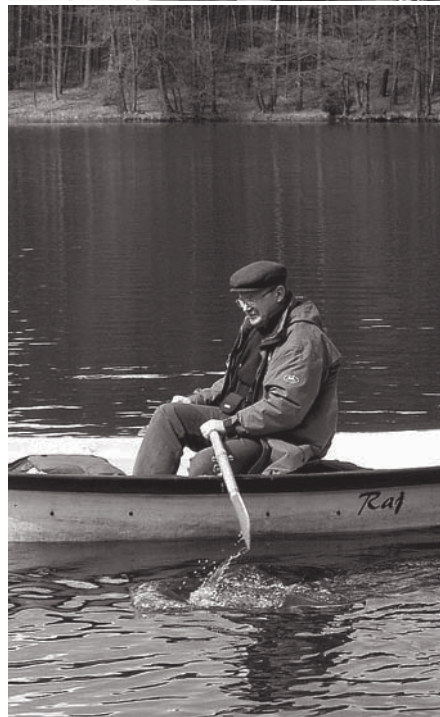
Wzajemne poznawanie się, wzajemna nauka

Majówka Wydziału Elektroniki i Informatyki

Tegoroczna Majówka Wydziału Elektroniki i Informatyki organizowana przez studentów Wydziału odbyła się w Mostowie w ośrodku wypoczynkowym Raj. Ośrodek położony jest na terenie Krajo-
brazowego Parku Narodowego nad jeziorem Rosnowskim w centrum pięknego, bogatego w grzyby i jagody lasu. Usytu-
owany jest 15 km od Koszalina. 14. już z kolei Majówkę Wydziału otworzył krót-
kim przemówieniem dziekan prof. Henryk Budzisz.

Pierwszym punktem programu był tradycyjny już mecz w piłkę nożną kadra – studenci. Tradycyjnie również mecz wygrała kadra 3:2.

W trakcie tegorocznej Majówki Dziekan Wydziału dokonał również inaugu-
racji sezonu wioślarskiego na jeziorze Rosnowo. Odbyło się wiele konkurencji
sportowych takich jak rzucanie młotem do monitora czy wyciskanie monitora.

Dla pokrzepienia ciała kuchnia ser-
wowała kielbaski oraz karkówkę z róż-
na. Atrakcją kulinarną było zaś prosie z
różna. Pierwszego cięcia dokonał Pro-
dziekan Wiesław Madej. Nie zabrakło
również tradycyjnego ogniska i pieczo-
nych kielbasek. Jednym słowem byliśmy
w Raju. Szkoda, że tak krótko. Czekamy
na kolejną Majówkę w przyszłym roku.
(MM)

Srebro Anny Wartalskiej

17 kwietnia br. w hali sportowej Uniwersytetu Warszawskiego odbyły się XXIII Mistrzostwa Polski Szkół Wyższych w Judo Kobiet. Naszą uczelnię reprezentowała studentka Wydziału Ekonomii i Zarządzania Anna Wartalska. Impreza ta rozgrywana jest co dwa lata, a Ania brała w niej udział po raz trzeci. Nasza utytułowana judoczka po sukcesach w latach ubiegłych srebrnym i brązowym medalem Mistrzostw Polski i tym razem jechała po medal. Do zawodów zgłosiło się dokładnie 87 zawodniczek, które rywalizowały w siedmiu kategoriach wagowych. Na starcie stanęło wiele aktualnych medalistek Turniejów zarówno krajowych, jak i międzynarodowych.

Zawodniczka Politechniki Koszalińskiej postanowiła spróbować swoich sił w wyższej kategorii wagowej. Tam w wadze 52 kg czekało już na nią 12 zawodniczek, między innymi z bardzo mocnych drużyn, jakie wystawiły AWF Warszawa i AWF Katowice. Losowanie okazało się szczęśliwe i Ania mając w pierwszej rundzie "wolny los" zaczynała udział w Turnieju od rundy drugiej. Spotkała się w niej z bardzo dobrą judoczką AWF Warszawa Joanną Brzozowską. Walka jednak nie trwała zbyt długo i koszałianka po wykonaniu dwóch technicznych akcji zakończyła ją przed czasem. Pojedynek o wejście do finału był jeszcze krótszy. Naprzeciwko naszej reprezentantki stanęła studentka Uniwersytetu Łódzkiego. Ania sprowadziła swoją przeciwniczkę do parteru i po niespełna 30 sekundach sędzia przerwał walkę. Jest Finał. Politechnika Koszalińska kontra AWF Warszawa. Walka pomiędzy Anią a Małgorzatą Kamińską aktualną wicemistrzynią Polski Młodzieży była wyrównana. Niestety, pod koniec walki warszawianka wykonała akcję na wagę zwycięstwa, a Ania doznała kontuzji.

Zawody stały na bardzo wysokim poziomie. Świadczy o tym chociażby udział w nich aktualnych reprezentantów kra-

ju. Anna Wartalska do swoich posianych już tytułów Mistrzyni Polski dołożyła już czwarty tytuł wicemistrzyni Polski. Kwalifikację drużynową wygrały judoczki AWF Warszawa przed Uniwersytetem Warszawskim i AWF Katowice. Jeżeli chodzi o typy uczelni, to wśród Politechnik najlepiej wypadła Nasza Uczelnia, która jako jedyna zdobyła medal.

Daniel Pawlewicz

Nowy prezes AZS

14 czerwca br. odbył się w klubie uczelnianym AZS Politechniki Koszalińskiej zjazd sprawozdawczo-wyborczy tego naszego stowarzyszenia sportowego. Gośćmi zjazdu byli: JM rektor prof. Krzysztof Wawryn, rektor elekt prof. Tomasz Krzyżyński oraz prorektor ds. studenckich prof. Michał Jasiulewicz. Zebranie prowadził pan Leszek Pujdak – członek zarządu ustępujących władz, sędzia międzynarodowy koszykówki – kierownik drużyny narodowej kobiet koszykówki. Sprawozdanie z prac zarządu i klubu złożył dotychczasowy prezes prof. Leon Kukielka. Sprawozdanie zostało przyjęte po pozytywnej ocenie komisji rewizyjnej, a tym samym zarząd otrzymał absolutorium. W wyniku przeprowadzonych wyborów nowym prezesem KU AZS PK został prof. Tadeusz Piecuch. Wybrano też zarząd klubu: Marcin Kobylarz, Stanisław Zbierski, Leszek Pujdak, Leszek Doliński, Józef Cudzik, Marek Garnuszewski, Bartłomiej Jermakowicz, Henryk Gawel.

Na pierwszym posiedzeniu nowego zarządu na wniosek prezesa prof. T. Piecucha zastępcami zostali: wiceprezes – mgr Marcin Kobylarz, wiceprezes zarządzający – mgr Stanisław Zbiewski. Ponadto na zjeździe wybrano komisję rewizyjną w składzie: Marian Jusza, Jacek Gawluk, Marcin Mróz. Wybrano także sąd koleżeński w składzie: Joanna Dworaczyk, Grzegorz Kontek, Andrzej Szymański.

(AP)

Tancerze

Tancerze Akademickiego Klubu Tańca PK w dniach 14–15 maja 2005 r. wzięli udział w Mistrzostwach Polski w Poznaniu, które były eliminacjami do Mistrzostw Świata i Europy. W Mistrzostwach Polski tancerze wywalczyli:

- Tytuł Mistrza Polski w tańcu Tango Argentino – para Mikołaj Tousty i Ilona Świątkowska,
- Tytuł Mistrza Polski w tańcu Swing i Mixing Blues – para Krzysztof Himkowski i Oliwia Olech,

- IV miejsce w tańcu Mambo – para Grzegorz Kmita i Anna Pietrzak,

- Tytuł Wicemistrzów Polski i II miejsce zespół wywalczył w kategorii Formacje Rueda de Casino.

Wszyscy tancerze Akademickiego Klubu Tańca Politechniki Koszalińskiej zakwalifikowali się na Mistrzostwa Świata, które odbędą się 6–9 lipca 2005 r. w Seefeld (Austria).

Gramy dalej w ekstraklasie

Po niezwykle dramatycznej końcówce sezonu 2004/2005 – pierwszego sezonu w ekstraklasie naszej drużyny jako beniaminka, piłkarki Autonomicznej Sekcji Piłki Ręcznej Kobiet KU AZS Politechnika Koszalińska utrzymały się w ekstraklasie kobiet. Poniżej podajemy ostateczną kolejność zespołów po sezonie 2004/2005:

1. SPR Lublin
2. KS NATA AZS AWFis Gdańsk
3. MKS Vitaral Jelfa Jelenia Góra
4. MKS Zagłębie Lubin
5. KS Zgoda Ruda Śląska-Bielszowice
6. GZKS Sośnica Gliwice
7. KS EB Start Elbląg
8. KS Łącznościowiec – Poczta Polska Szczecin
9. KU AZS Politechnika Koszalińska
10. MKS Piotrcovia Piotrków Trybunalski
11. TS Pogoń 1922 Żory
12. KS Gościbia Sułkowice

Nasze dziewczęta w 26 meczach odniosły 10 zwycięstw i jeden raz zremisowały, przy czym w meczach w Koszalinie odniosły 6 zwycięstw i zanotowały 1 remis.

Bezspornie liderką zespołu była aktualna reprezentantka kraju mgr Joanna Dworaczyk, która wystąpiła w 23 spotkaniach na 26 meczy ligowych i średnio w meczu rzuciła 6,56 bramki. Joanna Dworaczyk odniosła poważną kontuzję w meczu reprezentacji Polski z Rumunią w Oradei (Rumunia) i to spowodowało, że nie wystąpiła w trzech tzw. przedostatnich meczach. Miało to oczywiście zasadniczy wpływ na

rezultaty tych spotkań i spowodowało, że nasza drużyna musiała w ostatnim meczu – w którym już Joanna wystąpiła, odnieść zwycięstwo nad Pogonią Żory w Żorach.

We wszystkich spotkaniach ligowych w dłuższym lub krótszym wymiarze czasu wystąpiły: bramkarka Iwona Pabich – która zagrała wiele doskonałych spotkań, szczególnie w meczach wyjazdowych, kapitan drużyny Sylwia Pocięcha, Marta Szostakowska, Anna Tałaj oraz Kamila Sudnik.

Drugą co do skuteczności bramkowej naszą zawodniczką była kapitan drużyny Sylwia Pocięcha – która zdobyła 4,3 bramki na mecz, przy czym wszystkie bramki uzyskała z gry.

Ogromne znaczenie dla utrzymania się drużyny w ekstraklasie miało pozyskanie w połowie sezonu zawodniczek z Jeleniej Góry, a mianowicie mgr Katarzyny Jeż i mgr Małgorzaty Jędrzejczak. Po ich przyjeździe do Koszalina nasza drużyna zanotowała sześć meczy pod rząd bez porażki, w tym pięć zwycięstw i jeden remis.

Łącznie w sezonie 2004/5 wystąpiło w naszej drużynie 18 zawodniczek. Należy zaznaczyć, że zdecydowana większość zespołu do dziewczęta, które studiują stacjonarnie w Politechnice Koszalińskiej – są to Ilona Hazuer, Joanna Chmiel, Aleksandra Kobyłecka, Kamila Sudnik, Marta Szostakowska, Anna Żołyniak (wszystkie kierunek Inżynieria Środowiska), Marta Derendarz (kierunek Budownictwo), Magdalena Kuraś, Barbara Zaremba (obydwie kierunek Ekonomia), Dorota Skipor (kierunek Technika Rolna i Leśna), a kilka zawodniczek studia ukończyło (mgr Agnieszka Janko, mgr Joanna Dworaczyk, mgr Katarzyna Jeż, mgr Małgorzata Jędrzejczak, lic. Katarzyna Stasiuk oraz mgr Anna Tałaj). Jest to więc rzeczywistość drużyny akademicka w pełnym tego słowa znaczeniu.

Oczywiście zajęcia na Uczelni często kolidują z godzinami treningów, a w szczególności z meczami wyjazdowymi,

kiedy to zawodniczki wyjeżdżają najczęściej już w piątek przed sobotnim meczem, a wracają nad ranem w niedzielę. Warto więc pamiętać, jak ogromny ponoszą wysiłek, aby uprawiać sport na poziomie wyczynowym, a równocześnie studiować, i to w trybie dziennym.

Szczególne uznanie należy się także obydwu trenerom zespołu – mgr. Waldemarowi Szafulskiemu i mgr. Dariuszowi Dworaczkiowi za wielki trud, wysiłek i wiarę do końca, do ostatniego meczu, iż można się utrzymać w ekstraklasie – a właśnie o tym zdecydował ostatni mecz wyjazdowy z Pogonią Żory.

Słowa uznania należą się także działaczom, członkom Zarządu Autonomicznej Sekcji Piłki Ręcznej Kobiet naszego Klubu, a w szczególności Prezesowi Zarządu prof. Tadeuszowi Piecuchowi oraz Wiceprezesowi mgr. Marcinowi Kobylarzowi. Wreszcie trzeba zaznaczyć w tym miejscu wielkie zaangażowanie i pomoc, jaką okazały drużynie władze uczelni, a przede wszystkim rektor – prof. dr hab. inż. Krzysztof Wawryn oraz dyrektor administracyjny – dr inż. Artur Wezgraj.

W dniu 3 czerwca br. w sali senatu JM Rektor prof. Wawryn przyjął zawodniczki, trenerów, członków zarządu oraz sponsorów drużyny – zawodniczki otrzymały obiecane regulaminem premie pieniężne za utrzymanie się w ekstraklasie.

Największą pozytywną niespodzianką w sezonie 2004/5 była dla trenerów i członków zarządu postawa w meczach Marty Szostakowskiej, która bardzo dobrze gra w obronie, a ukoronowaniem Jej dobrej równej formy był doskonały ostatni mecz wyjazdowy w Żorach, w którym Marta rzuciła jeszcze 4 bramki z gry. Wobec powyższego Marta Szostakowska ze wskazania trenerów i zarządu otrzymała dodatkową nagrodę w postaci 3-dniowego pobytu w luksusowym hotelu nad morzem (dla dwóch osób).

Obecnie zawodniczki mają do 15 lipca czas wolny od treningów – który poświęcą na zaliczenie sesji egzaminacyjnej i wypoczynek. Niestety, w przedostatnim meczu poważnej kontuzji ule-

Trenerzy – Waldemar Szafulski, Dariusz Dworaczek

gła Aleksandra Kobyłecka (wiązania krzyżowe), a Katarzyna Jeż i Małgorzata Jędrzejczak definitywnie zakończyły kariery sportowe. Małgorzata Pokorowska będzie musiała poddać się trzeciej operacji kolana, gdyż operowane przed rokiem wiązania krzyżowe niestety nie utrzymały się i jeden z implantów został tak poluzowany, że konieczna jest kolejna operacja.

Wobec powyższego przed Zarządem stoi ogromne wyzwanie uzupełniania składu o co najmniej kilka zawodniczek – i to zawodniczek, które zasilą w grze tzw. pierwszą siódmkę – a więc będą tworzyć korzystny dla nas wynik, a nie będą tylko tzw. zmienniczkami. O tym, jakie wzmocnienia nastąpią od nowego sezonu 2005/2006 napiszemy w następnym wydaniu „Na temat”.

(AP)

Gramy w ekstraklasie

Nagrody dla
zawodniczek
AZS piłka ręczna

Katarzyna
Jeż

Sylwia
Pocięcha
(kapitan)

Joanna
Chmiel

Ilona
Hauser

Iwona
Pabich
(bramkarka)

Aleksandra
Kobylecka

Anna
Żołyński

Dorota
Skipor

Anna
Tałaj

Kamila
Sudnik

Agnieszka
Janko

Marta
Szostakowska

2005

*Studenci Wzornictwa
Politechniki Koszalińskiej*

Jurwenalia

